

Skutky apoštolské

¹ První zajisté knihu sepsal[†] jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš èiniti a uèiti, ² Až do toho dne, v kterémžto dav pøikázání apoštolùm, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhùru vzat jest. ³ Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umuèení ve mnohých jistých dùvodích, za ètyøidceti dnù ukazuje se jim a mluvì o království Božím. ⁴ A shromáždìv se s nimi, pøikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby oèekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne. ⁵ Nebo Jan zajisté køtil vodou, ale vy pokøtìni budete Duchem svatým po nemnohých tìchto dnech. ⁶ Oni pak sšedše se, otázali se ho, økouce: Pane, v tomto-li èasu napravíš království Izraelské? ⁷ I øekl jim: Není[†] vaše víc znáti èasy anebo pøíhodnosti èasù, kteréžto Otec v moci své položil. ⁸ Ale pøijmete moc Ducha svatého, pøicházejícího na vás, a budete mi svìdkové, i v Jeruzalémì, i ve všem Judstvu, i v Samaøí, a až do posledních konèin zemì. ⁹ A to povìdìv, ani na to hledí, vzhùru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od oèí jejích. ¹⁰ A když za ním v nebe jdoucím pilnì hledìli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém, ¹¹ A øekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhùru vzat jest od vás do nebe, tak[†] pøijde, jakž jste spatøili zpùsob jeho jdoucího do nebe. ¹² Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne sváteèního. ¹³ A když pøišli domù, vstoupili do vrchního pøíbytku domu, kdež pøebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondøej, Filip a Tomáš, Bartolomìj a Matouš, Jakub Alfeùv a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubùv. ¹⁴ Ti všickni

byli trvajíce jednomyslnì na modlitbì a pokorné prosbì s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratøími jeho. ¹⁵ V tìch pak dnech povstav Petr uprostøed uèedlníkù, øekl (a byl zástup lidí spolu shromáždìných okolo sta a dvadcíti): ¹⁶ Muži bratøí, musilo se naplniti Písmo to, kteréž pøedpovìdìl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce tìch, jenž jíjali Ježíše. ¹⁷ Nebo byl pøièten k nám, a byl došel losu pøisluhování tohoto. ¹⁸ Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a obìsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všecka støeva jeho. ¹⁹ A to známé jest uèinìno všechnìm pøebývajícím v Jeruzalémì, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve. ²⁰ Psáno jest zajisté v knihách Žalmù: Budiž pøíbytek jeho pustý, a nebuì, kdo by pøebýval v nìm, a opìt: Biskupství jeho vezmi jiný. ²¹ Protož musíť to býti, aby jeden z tìch mužù, kteøíž jsou s námi bývali po všecken èas, v nìmž pøebýval mezi námi Pán Ježíš, ²² Poèav od kòtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhùru vzat jest od nás, byl svìdkem spolu s námi vzkøíšení jeho. ²³ Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž mìl pøíjmí Justus, a Matje. ²⁴ A modléce se, øekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytatele, ukažiž, kterého jsi vyvolil z tìchto dvou, ²⁵ Aby pøijal los pøisluhování tohoto a apoštolství, z nìhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své. ²⁶ I dali jim losy. Spadl pak los na Matje, i pøipojen jest z spoleèného snešení k jedenácti apoštolùm.

2

¹ A když pøišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místì. ² I stal se rychle zvuk s nebe, jako pøicházejícího vìtru prudkého, a naplnil všecken dùm, kdež sedìli. ³ I ukázali se jim rozdìlení jazykové jako oheò, kterýžto

posadil se na každém z nich. ⁴ I naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati. ⁵ Byli pak v Jeruzalémì pøebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. ⁶ A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví pøirozeným jazykem jeho. ⁷ I disili se všickni a divili se, økouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteøíž mluví, Galilejští? ⁸ A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvit jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili? ⁹ Partští, a Medští, a Elamitští, a kteøíž pøebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, ¹⁰ V Frygii a v Pamfylii, v Egyptì a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Øímané, Židé, i vnovì na víru obrácení, ¹¹ Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi velké vici Boží. ¹² I disili se všickni a divili se, jeden k druhému økouce: I což toto bude? ¹³ Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito. ¹⁴ A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteøíž bydlíte v Jeruzalémì, toto vám známo buì, a ušima pozorujte slov mých. ¹⁵ Jistì nejsou^t tito, jakož vy se domníváte, zpilí, ponìvadž jest teprv tøetí hodina na den. ¹⁶ Ale toto^t jest, což jest pøedpovìdíno skrze proroka Joele: ¹⁷ A bude^t v posledních dnech, (dí Bùh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tìlo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidìní vídati budou, a starci vaši sny míti budou. ¹⁸ A zajisté na služebníky své a na služebnice své v tìch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati. ¹⁹ A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheð a páru dýmovou. ²⁰ Slunce obrátí se v temnost a mìsíc v krev, prve než pøijde den Pánì veliký a zjevný.

²¹ A stane^t se, že každý, kdožkoli vyzval by jméno Páni, spasen bude. ²² Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte, ²³ Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědiní Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste. ²⁴ Jehožto Bůh vzkřísil, zprostitv ho bolesti smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní. ²⁵ Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. ²⁶ Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději. ²⁷ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení. ²⁸ Znamé jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utišením před obličejem svým. ²⁹ Muži bratři, sluší směle mluvíti k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. ³⁰ Prorok tedy byv a viděv, že přisahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na stolicí jeho, ³¹ To předzvědiv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení. ³² Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme. ³³ Protož pravice Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte. ³⁴ Nebo^t jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Seď na pravici mé, ³⁵ Dokavadž nepoložím nepřátel tvých, aby byli podnože noh tvých. ³⁶ Protož víziž jistě všecken dům Izraelský, že^t jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali. ³⁷ To slyšeš, zkormoucení jsou v srdci mém, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme učiniti, muži bratři? ³⁸ Tedy Petr řekl k nim: Pokání činite, a pokřtí

se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. ³⁹ Vám^t jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechnim, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. ⁴⁰ A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, ōka: Oddilte se od pokolení toho zlého. ⁴¹ Tedy ti, kteříž ochotni přijali slova jeho, pokřtiti jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tři tisíců. ⁴² I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách. ⁴³ I přišla na všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly. ⁴⁴ Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všecky věci obecné. ⁴⁵ A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všecky, jakž komu potřeby bylo. ⁴⁶ A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámu, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, ⁴⁷ Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.

3

¹ Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou. ² A muž nějaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli do chrámu. ³ Ten uzev Petra a Jana, ani vcházeti mli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali. ⁴ I pohlediv naě Petr s Janem, ōekl: Hleř na nás. ⁵ A on pilně pohledil na ni, nadřje se, že ničo vezme od nich. ⁶ Tedy ōekl Petr: Střbra a zlata nemám, ale což mám, to tobř dām. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaě a choř. ⁷ I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové. ⁸ A zchytiv se, stāl, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodř, a poskakuje, a chvále Boha. ⁹ A vidřl jej všecken lid, an

chodí a chválí Boha. ¹⁰ I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužni sedával u dveří Krásných chrámových. I naplnili jsou strachem a děšením nad tím, což se stalo jemu. ¹¹ A když se ten uzdravený pøidržel Petra a Jana, sbíhl se k nim všecken lid do sídce, kteráž sloula Šalomounova, pøedišen jsa. ¹² To vidiv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se dívíte tomuto? Anebo co na nás tak pilni hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností uèinili to, aby tento chodil? ¹³ Bùh Abrahamùv a Izákùv a Jákobùv, Bùh otcù našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepøeli se pøed tváøí Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštini. ¹⁴ Vy pak svatého a spravedlivého odepøeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. ¹⁵ Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bùh vzkóisil z mrtvých; èehož my svídkové jsme. ¹⁶ A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze niho, dala jemu celé zdraví toto pøed oblièejem všech vás. ¹⁷ Ale nyní, bratøí, vím, že jste to z nevidomí uèinili, jako i knížata vaše. ¹⁸ Bùh pak to, což pøedzvístoval skrze ústa všech prorokù, že mìl Kristus trpiti, tak jest naplnil. ¹⁹ Protož èiòte pokání, a obraťte se, aby byli shlazeni høíchové vaši, když by pøišli èasové rozvlažení od tváøi Páni, ²⁰ A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. ²¹ Kteréhož zajisté musí pøijíti nebesa, až do èasu napravení všech vící; což byl pøedpovídl Bùh skrze ústa svých svatých prorokù od vikù. ²² Mojšíš zajisté otcùm øekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bùh váš z bratøí vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluviti vám. ²³ A stane se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého. ²⁴ Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteøížkoli mluvili, také jsou o

tìchto dnech pøedzvístovali. ²⁵ Vy jste synové prorokù a synové úmluvy, kterouž uèinil Bùh s otci našimi, øka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny èeledi zemì. ²⁶ Vám nejprve Bùh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobroøeèícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4

¹ A když oni mluvili k lidu, pøišli kníží a úøedník chrámu a saduceové, ² Tìžce to nesouce, že lid uèil a zvístovali ve jménu Ježíše vzkøíšení z mrtvých. ³ I vztáhli na nì ruce a vsadili je do žaláøe až do jitra, neb již byl veèer. ⁴ Mnozí pak z tìch, kteøíž slyšeli slovo Boží, uvìøili. I uèinìn jest poèet mužù okolo pìti tisícù. ⁵ Stalo se pak nazejtøí, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémì, ⁶ A Annáš nejvyšší knìz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteøížkoli byli z pokolení nejvyššího knìze. ⁷ I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu uèinili jste to vy? ⁸ Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, øekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští, ⁹ Ponìvadž my dnes k soudu jsme pøivedeni pro dobrodiní èlovìku nemocnému uèinìné, kterak by on zdrav uèinìn byl: ¹⁰ Známo buì všemním vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukøižovali, jehož Bùh vzkøísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí pøed vámi zdravý. ¹¹ To[†] jest ten kámen za nic položený od vás dìlníkù, kterýž uèinìn jest v hlavu úhelní. ¹² A není[†] v žádném jiném spasení; nebo[†] není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti. ¹³ I vidouce takovou udatnost a smìlost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neuèení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali. ¹⁴ Èlovìka také toho vidouce, an stojí s

nimi, kterýž byl uzdraven, nemìli co mluviti proti nim. ¹⁵ I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek, ¹⁶ Økouce: Co uèiníme lidem tímto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze ni, všem pøebývajcím v Jeruzalémì známé jest, aniž můžeme toho zapøíti. ¹⁷ Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrùžkou pøikážme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili. ¹⁸ I povolavše jich, pøikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani uèili ve jménu Ježíšovu. ¹⁹ Tedy Petr a Jan odpovídajíce, øekli jim: Jestli to spravedlivé pøed oblièejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suíte. ²⁰ Neb⁺ nemůžeme nemluviti toho, co jsme vidili a slyšeli. ²¹ A oni pohrozivše jim, propustili je, nenalezše na nich pøíèiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo. ²² Byl zajisté v letech více než ve ètyøidceti èlovík ten, pøi kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení. ²³ A jsouce propuštini, pøišli k svým a povídili jim, co k nim pøední kníží a starší mluvili. ²⁴ Kteøíž uslyševše to, jednomyslnì pozdvihli hlasu k Bohu a øekli: Hospodine, ty jsi Bùh, kterýž jsi uèinil nebe i zemi, i moøe i všecko, což v nich jest, ²⁵ Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, øekl: Proè jsou se bouøili národové a lidé myslili marné vìci? ²⁶ Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho. ²⁷ Právì⁺ jsou se jisti sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, ²⁸ Aby uèinili to, což ruka tvá a rada tvá pøeduložila, aby se stalo. ²⁹ A nyní, Pane, pohlediž na pohrùžky jejich a dejž služebníkùm svým mluviti slovo tvé svobodní a smìle, ³⁰ Vztahuje ruku svou k uzdravování a k èinìní divù a zázrakù, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše. ³¹ A když se oni modlili, zatøáslo se to místo, na kterémž byli shromáždìni, a naplnìni jsou všickni Duchem

svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně. ³² Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měli, svým vlastním býti pravil, ale měli všechny věci obecné. ³³ A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všem jim. ³⁴ A žádný mezi nimi nebyl nucený; nebo kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávající, přinášeli peníze, za kteréž prodávali, ³⁵ A kladli před nohy apoštolské. I rozdílováno bylo jednomu každému, jakž komu potřeby bylo. ³⁶ Jozes pak, kterýž přijímá měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn utišení,) z pokolení Levíského, z Cypru rodem, ³⁷ Měl pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5

¹ Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou svou, prodal statek. ² A lstivě něco těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským. ³ I řekl Petr: Ananiáši, proče naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě ujal částku peněz za to pole? ⁴ Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proče jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. ⁵ Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všechny, kteříž to slyšeli. ⁶ A vstavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. ⁷ I stalo se po chvíli, jako po těch hodinách, že i jeho žena, nevěducí, co se bylo stalo, přišla. ⁸ I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona odpověděla: Ano, za tolik. ⁹ Tedy dí jí Petr: I pročež jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede dveřmi jsou, a vynesou také i tebe. ¹⁰ I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji

mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího. ¹¹ I byla bázeð veliká po vši církvi, i mezi všemi, kteøíž to slyšeli. ¹² Skrze ruce pak apoštolù dáli se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslnì v sídci Šalomounovi. ¹³ Jiný pak žádný neodvážil se pøipojit k nim, ale velebil je lid. ¹⁴ A vždy více se rozmáhalo množství viøících Pánu, mužù i také žen.) ¹⁵ Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoð stín jeho zastínil na nikteré z nich. ¹⁶ Scházelo se pak množství z okolních míst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchù neèistých, a uzdravování byli všickni. ¹⁷ Tedy povstav nejvyšší knìz a všickni, kteøíž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnìni jsou závistí. ¹⁸ I zjímali apoštoly, a vsázeli je do žaláøe obecného. ¹⁹ Ale andìl Páni v noci otevøev dveøe u žaláøe, vyvedl je ven a øekl: ²⁰ Jdìte, a postavìce se, mluvte lidu v chrámì všechna slova života tohoto. ²¹ To oni uslyševše, vešli na úsvitì do chrámu a uèili. Tedy pøišed nejvyšší knìz a ti, kteøíž s ním byli, svolali radu a všechny starší synù Izraelských, i poslali do žaláøe, aby byli pøivedeni. ²² A služebníci pøišedše, nenalezli jich v žaláøi. A navrátivše se, vypravovali, ²³ Økouce: Žaláø zajisté nalezli jsme zavøený se vši pilností a strážné vni stojící u dveøí, ale otevøevše dveøe, žádného jsme tam nenalezli. ²⁴ A když uslyšeli øeèi tyto i nejvyšší knìz i úøedník chrámu i jiní pøední knìží, nerozumìli, co by se to stalo. ²⁵ A pøišed kdosi, povìdìl jim, øka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláøe, v chrámì stojí a uèì lid. ²⁶ Tedy šel tam úøedník s služebníky, a pøivedl je bez násilé; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni. ²⁷ A pøivedše je, postavili je v radì. I otázal se jich nejvyšší knìz, ²⁸ Øka: Zdaliž jsme vám pøisnì nepøikázali, abyste neuèili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém uèením svým, a chcete na nás uvéstì krev

èlovìka toho. ²⁹ Odpovìdiv pak Petr a apoštolé, øekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí. ³⁰ Bùh otcù našich vzkøisil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, povìsivše na døevì. ³¹ Toho jest Bùh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštìní høíchù. ³² A my jsme svìdkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bùh tím, jenž jsou poslušní jeho. ³³ Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili. ³⁴ Tedy povstav v radi jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona uèitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly. ³⁵ I øekl jim: Muži Izraelští, pilní se rozmyslte pøi tìchto lidech, co máte èiniti. ³⁶ Nebo pøed tìmito èasy byl povstal Teudas, pravì se také býti nièím velikým, jehož se pøidrželo mužù okolo ètyø set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteøíž pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou a v nic obráceni. ³⁷ Po nìm pak povstal Judas Galilejský za dnù popisu, a mnoho lidu po sobì obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteøížkoli pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou. ³⁸ A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj tímto lidem, a nechte jich. Nebo jestliže¹ jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchne¹ se; ³⁹ Pakli¹ jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli. ⁴⁰ I povolili jemu. A povolavše apoštolù, a zmrskavše je, pøikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je. ⁴¹ Oni pak šli z toho jejich shromáždìní, radující se, že jsou hodni uèinìni trpìti protivenství pro jméno Pána Ježíše. ⁴² Na každý pak den nepøestávali v chrámì i po domích uèiti a zvištovatì Ježíše Krista.

6

¹ A v tìch dnech, když se rozmnožovali uèedlníci, stalo se reptání øekù proti Židùm proto, že by zanedbávány

byly v pøisluhování vezdejším vdovy jejich. ² Tedy dvanácte apoštolù, svolavše množství uèedlníkù, øekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, pøisluhovali stolùm. ³ Protož, bratøí, vybeøte z sebe mužù sedm dobropovìstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poruèili tu práci. ⁴ My pak modlitby a služby slova Pánì pilni budeme. ⁵ I líbila se ta øeè všemu množství. I vyvolili Štipána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víøe vnovì obráceného. ⁶ Ty postavili pøed oblièejem apoštolù, kteøížto pomodlivše se, vzkládali na nì ruce. ⁷ I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se poèet uèedlníkù v Jeruzalémì velmi. Mnohý také zástup knìží poslouchal víry. ⁸ Štipán pak, jsa plný víry a moci, èinil divy a zázraky veliké v lidu. ⁹ I povstali nikteøí z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a tìch, kteøíž byli z Cilicie a Azie, hádající se s Štipánem. ¹⁰ A nemohli odolati moudrosti a Duchu Pánì, kterýž mluvil. ¹¹ Tedy lstivì nastrojili muže, kteøíž øekli: My jsme jej slyšeli mluviti slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu. ¹² A tak zbouøili lid a starší i zákoníky, a oboøivše se na nìj, chytili jej, a vedli do rady. ¹³ I vystavili falešné svìdky, kteøíž øekli: Èlovìk tento nepøestává mluviti slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu. ¹⁴ Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkaží místo toto, a promìní ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. ¹⁵ A pilnì patøíce na nìj všickni, kteøíž sedìli v radi, vidìli tváø jeho, jako tváø andìla.

7

¹ Tedy øekl nejvyšší knìz: Jest-liž to tak? ² A on øekl: Muži bratøí a otcové, slyšte. Bùh slávy ukázal se otci

našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran. ³ A øekl k nìmu: Vyjdi z zemì své a z pøíbuznosti své, a poji do zemì, kterouž ukáži tobì. ⁴ Tedy vyšel z zemì Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umøel otec jeho, pøestìhoval jej do zemì této, v kteréžto vy nyní bydlíte. ⁵ A nedal jemu dìdictví v ní, ani šlépìje nožné, aè byl jemu ji slíbil dáti k vladaøství, i semeni jeho po nìm, když ješti nemìl dìdice. ⁶ Mluvil pak jemu Bùh takto: Bude^t símì tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za ètyøi sta let. ⁷ Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, praví^t Bùh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místì. ⁸ I vydal jemu smlouvu obøízky. A tak on zplodil Izáka, a obøezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob ⁹ A patriarchové v nenávìsti mìvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bùh byl s ním, ¹⁰ A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost pøed tváøí faraona, krále Egyptského, takže ho uèinil úøedníkem nad Egyptem a nade vším domem svým. ¹¹ Potom pøišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž mìli pokrmù otcové naši. ¹² A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptì, poslal tam otce naše nejprve. ¹³ A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratøí svých, a zjevna jest rodina Jozefova faraonovi. ¹⁴ Tedy poslav Jozef posly, pøistìhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pìti. ¹⁵ I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umøel on i otcové naši. ¹⁶ I pøeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobì, kterýž byl koupil Abraham za støíbro od synù Emorových, otce Sichemova. ¹⁷ Když se pak pøibližoval èas zaslíbení, o kterémž byl pøisáhl Bùh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptì, ¹⁸ Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. ¹⁹ Ten lstivì nakládaje s pokolením naším, trápil

otce naše, takže musili vyhazovati nemluvòátka svá, aby se nerozplozovali. ²⁰ V tom èasu narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tøi mìsíce v domu otce svého. ²¹ A když vyložen byl na øeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobì za syna. ²² I vyuèen jest Mojžíš všì moudrosti Egyptské, a byl mocný v øeèech i v skutcích. ²³ A když jemu bylo ètyøidceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratøi své, syny Izraelské. ²⁴ A uzøev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpìl, zabiv Egyptského. ²⁵ Domníval se zajisté, že bratøi jeho rozumìjí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dátì Bùh vysvobození, ale oni nerozumìli. ²⁶ Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtìl je v pokoj uvéstì, øka: Muži, bratøi jste, i proè køivdu èiníte sobì vespolek? ²⁷ Ten pak, kterýž èinil køivdu bližnímu svému, odehnal ho, øka: Kdo tì ustanovil knížetem a soudcím nad námi? ²⁸ Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi vèera zabil Egyptského? ²⁹ I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny. ³⁰ A když se vyplnilo let ètyøidceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai andìl Pánì, v plameni ohnì ve køi. ³¹ A Mojžíš uzøev to, divil se tomu vidìní. A když blíže pøistoupil, aby to pilnìji spatøil, stal se k nìmu hlas Pánì: ³² Já^t jsem Bùh otcù tvých, Bùh Abrahamùv a Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patøiti. ³³ I øekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, zemì svatá jest. ³⁴ Vidìl jsem, vidìl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptì, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní poji, pošli tì do Egypta. ³⁵ Toho Mojžíše, kteréhož se odepøeli, økouce: Kdo tì ustanovil knížetem a soudcì? toho^t jest Bùh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku andìla, kterýž se jemu ukázal ve køi. ³⁶ A ten je vyvedl, èinì

divy a zázraky v zemi Egypťské a na moři Èerveném, i na poušti za ètyøidceti let. ³⁷ To[†] jest ten Mojžíš, kterýž øekl synùm Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bùh váš z bratøí vašich, podobnì jako mne, toho poslouchejte. ³⁸ On[†] jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andilem, kterýž mluvíval k nìmu na hoøe Sinai, i s otci našimi, kterýž pøijal slova živá, aby je nám vydal. ³⁹ Jehož nechtili poslušni býti otcové naši, ale zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta, ⁴⁰ Økouce k Aronovi: Uèìò nám bohy, kteøíž by šli pøed námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z zemi Egypťské, nevíme, co se pøihodilo. ⁴¹ I udílali v tìch dnech tele, a obitovali obìti modle, a veselili se v díle rukou svých. ⁴² I odvrátil se od nich Bùh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste mi obìti aneb dary obitovali za ètyøidceti let na poušti, dome Izraelský? ⁴³ Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvìzdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdílali sobì, abyste se jim klanìli. Protož pøestìhuji vás za Babylon. ⁴⁴ Stánek svìdectví mìli jsou otcové naši na poušti, jakož byl naøídil ten, jenž øekl Mojžíšovi, aby jej udílal, podle zpùsobu toho, kterýž byl vidìl. ⁴⁵ Kterýžto pøijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladaøství pohanù, kteréž vyhnal Bùh od tváøi otcù našich, až do dnù Davida. ⁴⁶ Jenž nalezl milost pøed oblièejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu. ⁴⁷ Šalomoun pak udílal jemu dùm. ⁴⁸ Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udílaných, jakož dí prorok: ⁴⁹ Nebe jest mi stolice a zemi podnož noh mých, i jakýž mi tedy dùm udíláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpoèívání mého? ⁵⁰ Zdaliž ruka má všeho toho neuèìnila? ⁵¹ Tvrdošijní a neobøezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy. ⁵² Kterému z prorokù otcové vaši

se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž pøedzvístovali pøíchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste. ⁵³ Kteøíž jste vzali Zákon působením andìlským, a neostøíhali jste ho. ⁵⁴ Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škøipili zuby na niho. ⁵⁵ On pak pln jsa Ducha svatého, pohledìv do nebe, uzøel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. ⁵⁶ I øekl: Aj, vidím nebesa otevøená a Syna èlovìka stojícího na pravici Boží. ⁵⁷ A oni zkøikše hlasem velikým, zacpali uši své, a oboøili se jednomyslnì na ni. ⁵⁸ A vyvedše jej z mìsta, kamenovali ho. A svìdkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul. ⁵⁹ I kamenovali Štìpána vzývajícího Boha a økoucìho: Pane Ježíši, pøijmi ducha mého. ⁶⁰ A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za høích. A to povìdiv, usnul v Pánu.

8

¹ Saul pak také pøivolil k usmrcení jeho. I pøišlo v ten èas velké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémì, a všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samaøských, kromì apoštolù. ² I pochovali Štìpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním. ³ Saul pak hubil církev, do domù vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláøe. ⁴ Ti pak, kteøíž se byli rozprchli, chodili, kázíce slovo Boží. ⁵ A Filip všed do mìsta Samaøí, kázal jim Krista. ⁶ I pozorovali zástupové s pilností jednomyslnì toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž èinil. ⁷ Nebo duchové neèistí z mnohých, kteøíž je mìli, kòieìce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou. ⁸ A stala se radost veliká v tom mìstì. ⁹ Muž pak nijaký, jménem Šimon, pøed tím v tom mìstì èáry provodil, a lid Samaøský mámil, pravì se býti nijakým velikým. ¹⁰ Na nihož pozor mìli

všickni, od nejmenšího až do největšího, ōíkajíce: Tento[†] jest Boží moc veliká. ¹¹ Pozor pak měli na niho, protože je za mnohý čas mámil svými řečy. ¹² A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, ¹³ Tedy i ten Šimon také uvěřil, a pokřtěn byv, pōdržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké ěiněné, disil se. ¹⁴ Uslyšavše pak v Jeruzalémì apoštolé, že by Samaōi pōijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. ¹⁵ Kteōiž pōišedše k nim, modlili se za ni, aby pōijali Ducha svatého. ¹⁶ (Nebo ještì byl na žádného z nich nestoupil, ale pokřtìni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) ¹⁷ Tedy vzkládali na ni ruce, a oni pōijali Ducha svatého. ¹⁸ I uzōev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dáva se Duch svatý, pōinesl jim peníze, ¹⁹ Őka: Dejte i mnì tu moc, a[†], na kohož bych koli vložil ruce, pōijme Ducha svatého. ²⁰ I ōekl k nimu Petr: Peníze tvé buítež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze. ²¹ Nemáš dílu ani losu v této vici; nebo srdce tvé není upōimé pøed Bohem. ²² Protož èiò pokání z této své nešlechtnosti, a pros Boha, zda by odpuštìno bylo tobì to myšlení srdce tvého. ²³ Nebo v žluèi hoōkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím. ²⁴ I odpovìdiv Šimon, ōekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepōišlo niò z tich vicí, kteréž jste mluvili. ²⁵ Oni pak osvědovavše a mluvivše slovo Páni, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých mìsteèkách Samaritánských kázali evangelium. ²⁶ V tom andìl Páni mluvil k Filipovi, ōka: Vstaò a jdi ku polední stranì na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do místa Gázy, kteréž jest pusté. ²⁷ A on vstav, i šel. A aj, muž Mouōenín, kleštinec, komorník královny Mouōenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl pōijel do Jeruzaléma, aby se modlil, ²⁸ Již se navracoval zase, sedì na voze svém, a èetl Izaiáše

proroka. ²⁹ I øekl Duch k Filipovi: Pøistup a pøivìò se k vozu tomu. ³⁰ A pøibìh Filip, slyšel jej, an ète Izaiáše proroka. I øekl: Rozumíš-liž, co èteš? ³¹ A on øekl: Kterakž bych mohl rozumìti, leè by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vùz, a sedìl s ním. ³² Mìsto pak toho Písma, kteréž èetl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek nímý pøed tím, kdož jej støiže, tak neotevøel úst svých. ³³ V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, aèkoli zahlazen byl z zemì život jeho? ³⁴ A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobì, èili o nikom jiném? ³⁵ Tedy otevøev Filip ústa svá, a poèav od toho Písma, zvístoval jemu Ježíše. ³⁶ A když jeli cestou, pøijeli k jedné vodi. I øekl komorník: Aj, teì voda. Proè nemám býti pokøtìn? ³⁷ I øekl Filip: Vìøíš-li celým srdcem, slušìt. A on odpovìdiv, øekl: Vìøím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží. ³⁸ I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokøtil ho. ³⁹ A když vystoupili z vody, Duch Páni pochopil Filipa, a nevidìl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se. ⁴⁰ Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodì, kázal evangelium všem mìstùm, až pøišel do Cesaree.

9

¹ Saul pak ještì dychtì po pohrùžkách a po mordu proti uèedníkùm Páni, šel k nejvyššímu knízi, ² A vyžádal od niho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané pøivedl do Jeruzaléma. ³ A když byl na cestì, stalo se, že již pøibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklìilo jej svìtlo s nebe. ⁴ A padna na zem, uslyšel hlas økoucí: Saule, Saule, proè mi se protivíš? ⁵ A on øekl: I kdo jsi, Pane? A Pán øekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdo^t

jest tobì proti ostnùm se zpìlovati. ⁶ A on tøesa se a boje se, øekl: Pane, co chceš, abych èinil? A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do mìsta, a bude tobì povìdíno, co bys ty mìl èiniti. ⁷ Ti pak muži, kteøíž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce. ⁸ I vstal Saul z zemì, a otevøev oèi své, nic nevidìl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku. ⁹ I byl tu za tøi dni nevida, a nejedl nic, ani nepil. ¹⁰ Byl pak jeden uèedník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I øekl k nìmu Pán u vidinì: Ananiáši. A on øekl: Aj, já, Pane. ¹¹ A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do ulice, kteráž slove Pøímá, a hledej v domì Judovì Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se, ¹² A vidìl u vidinì muže, Ananiáše jménem, an jde k nìmu, a vzkládá naò ruku, aby zrak pøijal. ¹³ I odpovìdìl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého èinil svatým tvým v Jeruzalémì. ¹⁴ A i zde⁺ má moc od pøedních knìží, aby jímal všechny, kteøíž vzývají jméno tvé. ¹⁵ I øekl jemu Pán: Jdi, nebo⁺ on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé pøed pohany i krále, i pøed syny Izraelské. ¹⁶ Já⁺ zajisté ukáží jemu, kterak on mnoho musí trpìti pro jméno mé. ¹⁷ I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naò, øekl: Saule bratøe, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobì na cestì, po níž jsi šel, abys zrak pøijal a naplnìn byl Duchem svatým. ¹⁸ A hned spadly s oèí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokøtin jest. ¹⁹ A pøijav pokrm, posilnil se. I zùstal Saul s uèedníky, kteøíž byli v Damašku, za nìkoliko dní. ²⁰ A hned v školách kázal Krista, pravì, že on jest Syn Boží. ²¹ I divili se náramnì všickni, kteøíž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémì ty, kteøíž vzývali jméno toto, a sem na to pøišel, aby je svázané vedl k pøedním knìžím? ²² Saul pak mnohem více se zmocòoval a zahanboval Židy, kteøíž

byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus. ²³ A když pøebìhlo drahnì dnù, radu mezi sebou na tom zavøeli Židé, aby jej zabili. ²⁴ Ale zvidìl Saul o tìch úkladech jejich. Ostøíhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili. ²⁵ Ale uèedlníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze pøes zed v koši. ²⁶ Pøišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se pøitovaryšiti k uèedlníkùm, ale báli se ho všickni, nevíøice, by byl uèedlníkem. ²⁷ Barnabáš pak pøijav jej, vedl ho k apoštolùm, a vypravoval jim, kterak na cestì vidìl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodni mluvil ve jménu Ježíše. ²⁸ I byl s nimi pøebýváje v Jeruzalémì, ²⁹ A smìle mluvì ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Øeky; oni pak usilovali ho zabíti. ³⁰ To zvidìvše bratøí, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu. ³¹ A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaóì mìli pokoj, vzdilávájíce se, a chodíce v bázni Pánì, a rozhøjðovali se potíšením Ducha svatého. ³² Stalo se pak, že Petr, když procházel všecky sbory, pøišel také k svatým, kteøíž byli v Lyddì. ³³ I nalezl tu èlovìka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. ³⁴ I øekl mu Petr: Eneáši, uzdravuje^t tebe Ježíš Kristus; vstaò a ustel sobì. A hned vstal. ³⁵ I vidìli jej všickni, kteøíž bydlili v Lyddì a v Sáronì, kteøíž se obrátìli ku Pánu. ³⁶ Byla pak jedna uèedlnice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutkù dobrých a almužen, kteréž èinila. ³⁷ I stalo se v tìch dnech, že roznemohši se, umøela. Kteroužto umyvše, položili na síd vrchní. ³⁸ A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše uèedlníci, že by tam byl Petr, poslali k nimu dva muže, prosíce ho, aby sobì neobtížoval pøijíti až k nim. ³⁹ Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když pøišel, vedli jej na síd. I obstoupily ho všecky vdovy, plaèíce a ukazující sukni a plášti, kteréž jim dìlala, dokudž s nimi byla, Dorkas. ⁴⁰ I rozkázav všechním vyjíti

ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tílu, øekl: Tabito, vstað. A ona otevøela oèi své, a uzøevši Petra, posadila se. ⁴¹ A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou. ⁴² I rozhlášeno jest to po všem mìstì Joppen, a uvìøili mnozí v Pána. ⁴³ I stalo se, že za mnohé dni pozùstal Petr v Joppen u nijakého Šimona koželuha.

10

¹ Muž pak nijaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloužil Vlaský, ² Nábožný a bohobojný se vším domem svým, èinì almužny mnohé lidu, ³ A modle se Bohu vždycky. Ten vidìl u vidìní zøetelnì, jako v hodinu devátou na den, andìla Božího, an všel k nìmu, a øekl jemu: Kornéli. ⁴ A on pilnì popatøil nað, a zstrašiv se, øekl: Co chceš, Pane? I øekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamìt pøed tváøí Boží. ⁵ Protož nyní pošli muže nikteré do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má pøíjmí Petr. ⁶ Ten^t hospodu má u nijakého Šimona koželuha, kterýž má dùm u moøe. On^t poví tobì, co bys mìl èiniti. ⁷ A když odšel andìl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníkù svých, a rytíøe pobožného z tìch, kteøíž vždycky pøi nìm byli, ⁸ A povìdiv jim všecko to, poslal je do Joppen. ⁹ Nazejtøí pak, když oni šli a pøibližovali se k mìstu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou. ¹⁰ A potom velice zlaènìv, chtìl pojísti. Když pak oni strojili, pøipadlo na nìj mysli vytržení. ¹¹ I uzøel nebe otevøené a sstupující k sobì nádobu jakous jako prostìradlo veliké, za ètyøi rohy uvázané, anò se spouští na zem, ¹² Na nìmž byla všeliká zemská hovada ètvernohá, a zvíøata, a zemìplazové, i ptactvo nebeské. ¹³ I stal se hlas k nìmu: Vstað, Petøe, bij a jez. ¹⁴ I øekl Petr: Nikoli, Pane, neb^t jsem nikdy nejedl nic obecného anebo neèistého.

¹⁵ Tedy opìt po druhé stal se hlas k nìmu: Což^t jest Bùh oèistil, nemìj ty toho za neèisté. ¹⁶ A to se stalo po tøikrát. I vzato jest zase prostiradlo do nebe. ¹⁷ A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidìní to, kteréž vidìl, aj muži ti, kteøíž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dùm Šimonùv, stáli pøede dveømi. ¹⁸ A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má pøíjmí Petr? ¹⁹ A když Petr pøemyšloval o tom vidìní, øekl jemu Duch: Aj, muži tòi hledají tebe. ²⁰ Protož vstana, sejdi dolù a jdi s nimi, nic nepochybuje; nebo^t jsem já je poslal. ²¹ Tedy sšed Petr k mužùm, jenž posláni byli k nìmu od Kornelia, øekl: Aj, já^t jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest pøìcina, pro niž jste pøišli? ²² Oni pak øekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojící, i svìdectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidìní napomenut jest od andìla svatého, aby povolal tebe do domu svého a slyšel øeè od tebe. ²³ Tedy zavolav jich do domu, pøijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a nìkteøí bratøí z Joppen šli s ním. ²⁴ A nazejtøí pøišli do Cesaree. Kornelius pak oèekával jich, svolav pøíbuzné své a pøátely blízké. ²⁵ I stalo se, když vcházal Petr, vyšel proti nìmu Kornelius, a padna k nohám jeho, klanìl se mu. ²⁶ Ale Petr pozdvihl ho, øka: Vstaò, však^t i já také èlovìk jsem. ²⁷ A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a nalezl mnoho tìch, kteøíž se byli sešli. ²⁸ I øekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu pøipojiti se aneb pøistoupati k cizozemci, ale mnì ukázal Bùh, abych žádného èlovìka nepravil obecným neb neèistým býti. ²⁹ Protož bez odporu pøišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou pøìcinu poslali jste pro mne? ³⁰ A Kornelius øekl: Pøede ètyømi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu svém. A aj, postavil se pøede mnou muž v rouše

bílostkvoucím, ³¹ A øekl: Kornéli, uslyšána[†] jest modlitba tvá a almužny tvé jsou[†] v pamìti pøed tváoí Boží. ³² Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Ten[†] má hospodu v domu Šimona koželuha u moøe; on pøijda, bude mluvitì tobì. ³³ Já pak hned jsem poslal k tobì, a ty jsi dobøe uèinil, žes pøišel. Nyní tedy my všickni pøed oblièejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest koli pøikázáno tobì od Boha. ³⁴ Tedy Petr otevøev ústa, øekl: V pravdì jsem shledal, že Bùh není pøijimaè osob. ³⁵ Ale v každém národu, kdož se ho bojì a èinì spravedlnost, pøijemný jest jemu; ³⁶ Jakž to oznámil synùm Izraelským, zvištuye pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho. ³⁷ O èemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, poèna od Galilee, po køtu, kterýž kázal Jan: ³⁸ Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bùh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobøe èinì, a uzdravuje všecky posedlé od íabla; nebo Bùh s ním byl. ³⁹ A my jsme sviðkové všeho toho, což jest èinil v krajinì Judské a v Jeruzalémì. Kteréhožto zamordovali jsou, povìsivše na døevì. ⁴⁰ Toho Bùh vzkøisil tøetího dne, a zpùsobil to, aby zjeven byl, ⁴¹ Ne všemu lidu, ale sviðkùm prve k tomu zøízeným od Boha, nám, kteøíž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání. ⁴² A pøikázal nám kázati lidu a sviðèiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých. ⁴³ Jemu[†] všickni proroci sviðectví vydávají, že odpuštíni høíchù vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uviøil by v niho. ⁴⁴ A když ješti Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteøíž poslouchali slova Božího. ⁴⁵ I užasli se ti, jenž z obøezaných viøící byli, kteøíž byli pøišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. ⁴⁶ Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozliènými, a velebí Boha. Tedy odpovìdìl Petr: ⁴⁷ Zdali mùže kdo zabrániti vody, aby tito

nebyli pokøtìni, kteøíž Ducha svatého pøijali jako i my?
⁴⁸ A rozkázal je pokøtìti ve jménu Páni. I prosili ho, aby u nich pobyl za nikterý den.

11

¹ Uslyšeli pak apoštolé a bratøí, kteøíž byli v Judstvu, že by i pohané pøijali slovo Boží. ² A když pøišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naø ti, kteøíž byli z obøezaných, ³ økouce: K mužùm neobøezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi. ⁴ Tedy zaèav Petr, vypravoval jim poøád, øka: ⁵ Byl jsem v mìstì Joppen, modle se. I vidìl jsem u vytržení mysli jsa vidinì, nádobu nijakou sstupující jako prostìradlo veliké, za ètyøi rohy pøivázané, ano se spouští s nebe, a pøišlo až ke mnì. ⁶ V kteréž pohledìv pilnì, spatøil jsem hovada zemská ètvernohá, i zvíøata, a zemìplazy, i ptactvo nebeské. ⁷ Slyšel jsem také i hlas ke mnì økoucí: Vstaø, Petøe, bij a jez. ⁸ I øekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb neèistého nikdy nevcházelo v ústa má. ⁹ I odpovìdìl mi hlas po druhé s nebe, øka: Co jest Bùh oèistil, nemìj ty toho za neèisté. ¹⁰ A to se stalo po tøikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe. ¹¹ A aj, hned té chvíle tøi muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, poslání jsouce ke mnì z Cesaree. ¹² I øekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i tìchto šest bratøí, a vešli jsme do domu muže jednoho. ¹³ Kterýžto vypravoval nám, kterak vidìl andila v domu svém, an se pøed ním postavil a øekl jemu: Pošli do Joppen muže nikteré a povolej Šimona, kterýž slove Petr. ¹⁴ On^t tobì bude mluvitì slova, skrze niž spasen budeš ty i všecken tvùj dùm. ¹⁵ Když jsem pak já mluvitì zaèal, sstoupil Duch svatý na ni jako i na nás na poèátku. ¹⁶ I rozpomenul jsem se na slovo Páni, kteréž byl povìdìl: Jan zajisté køtil vodou, ale vy pokøtìni budete Duchem svatým. ¹⁷ Ponìvadž tedy jednostejný dar dal jim

Bùh jako i nám, kteøíž uvìøili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu? ¹⁸ To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, økouce: Tedy i pohanùm Bùh pokání dal k životu. ¹⁹ Ti pak, kteøíž se byli rozprchli pøèeinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štìpána, pøišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko Židùm. ²⁰ A byli nìkteøí z nich muži z Cypru a nìkteøí Cyrenenští, kteøížto pøišedše do Antiochie, mluvili Øekùm, zvištující jim Pána Ježíše. ²¹ A byla ruka Páni s nimi, a veliký poèet vìòících obrátil se ku Pánu. ²² I pøišla povìst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémì. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie. ²³ Kterýžto pøišed tam, a uzøev milost Boží, zraðoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu. ²⁴ Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I pøibyl jich tu veliký zástup Pánu. ²⁵ Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, pøivedl ho do Antiochie. ²⁶ I byli pøes celý rok pøi tom sboru, a uèili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii uèedlníci nazváni jsou køes'ané. ²⁷ V tìch pak dnech pøišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie. ²⁸ I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlku zemském. Kterýžto i stal se za císaøe Klaudia. ²⁹ Tedy uèedlníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati nìco ku pomoci bratøím pøebývajícím v Judstvu. ³⁰ Což i uèinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

12

¹ A pøi tom èasu dal se v to Herodes král, aby sužoval nìkteré z církve. ² I zamordoval Jakuba, bratra Janova, meèem. ³ A vida, že se to líbilo Židùm, umínil jíti i Petra. (A byli dnové pøesnic.) ⁴ Kteréhož jav, do žaláøe vsadil,

poruèiv jej šestnácti žoldnéøùm k ostòíhání, chtìje po velikonoci vyvésti jej lidu. ⁵ I byl Petr ostòíhán v žaláøi, modlitba pak ustavièná k Bohu dála se za něj od církve. ⁶ A když jej již vyvésti mìl Herodes, té noci spal Petr mezi dvìma žoldnéøi, svázán jsa dvìma øetìzy, a strážní pøede dveømi ostòíhali žaláøe. ⁷ A aj, andìl Pánì postavil se, a svìtlo se zastkvìlo v žaláøi; a udeøiv Petra v bok, zbudil ho, øka: Vstaò rychle. I spadli øetìzové s rukou jeho. ⁸ Tedy øekl andìl k nìmu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když uèinil, øekl jemu: Odìj se pláštím svým, a pojí za mnou. ⁹ I vyšed, bral se za ním, a nevidìl, by to pravé bylo, co se dále skrze andìla, ale domníval se, že by vidìní vidìl. ¹⁰ A prošedše skrze první i druhou stráž, pøišli k brání železné, kteráž vede do mìsta, a ta se jim hned sama otevøela. A všedše skrze ni, pøešli ulici jednu, a hned odšel andìl od nìho. ¹¹ Tedy Petr pøišed sám k sobì, øekl: Nyní právi vím, že poslal Pán andìla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho oèekávání lidu Židovského. ¹² A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž pøíjmí mìl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlìli se. ¹³ A když Petr potloukl na dveøe, vyšla dìveèka, aby poslechla, jménem Ródé. ¹⁴ A poznavši hlas Petrùv, pro radost neotevøela dveøí, ale vbìhši, zvìstovala, že Petr stojí u dveøí. ¹⁵ A oni øekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni øekli: Andìl jeho jest. ¹⁶ Ale Petr pøedce tloukl. A otevøevše dveøe, uzøeli jej, i ulekli se. ¹⁷ A pokynuv na nì rukou, aby mlèeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláøe, a potom øekl: Povìztež to Jakubovi a bratøím. A vyšed, bral se na jiné místo. ¹⁸ A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéøi o to, co se stalo pøi Petrovi. ¹⁹ Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryè vésti;

a odebrav se z Judstva do Cesaree, pøebýval tam. ²⁰ A v ten èas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteøížto jednomyslnì pøišli k nimu, a namluvivše sobì Blasta, pøedního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu mìly z zemí královských. ²¹ V uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stolici, uèinil k nim øeè. ²² I zvolal lid, øka: Boží jest toto hlas, a ne lidský. ²³ A ihned ranil jej andíl Pánì, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se èervy, umøel. ²⁴ A slovo Pánì rostlo a rozmáhalo se. ²⁵ Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž pøijmí mìl Marek.

13

¹ Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a uèitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž mìl pøijmí Èerný, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul. ² A když oni služby Pánì konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddìlte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal. ³ Tedy postíte se, a modlíce se, a vzkládající na nì ruce, propustili je. ⁴ A oni posláni jsouce od Ducha svatého, pøišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. ⁵ A pøišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a mìli s sebou i Jana k službì. ⁶ A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos èarodìjníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjezus, ⁷ Kterýž byl u znamenitého vladaøe Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyseti slovo Boží. ⁸ Ale protivil se jim Elymas, totiž èarodìjník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaøe od víry. ⁹ Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplnìn jsa Duchem

svatým, pilnì pohlediv na něj, ¹⁰ Øekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu iáblùv, a nepøíteli vši spravedlnosti, což nepøestaneš pøevraceti cest Páni pøímých? ¹¹ A aj, nyní ruka Páni nad tebou, a budeš slepý, nevída slunce až do èasu. A pojednou pøipadla na něj mrákota a tma, a jda vùkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl. ¹² Tehdy vladaø uzøev, co se stalo, uvìøil, divì se uèení Páni. ¹³ A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteøíž s ním byli, pøišli do mìsta Pergen v krajinì Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma. ¹⁴ Oni pak šedše z Pergen, pøišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se. ¹⁵ A když bylo po ètení Zákona a Prorokù, poslali k nim knížata školy té økouce: Muži bratøí, máte-li úmysl jaké napomenutí uèiniti k lidu, mluvte. ¹⁶ Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlèeli, pokynuv, øekl: Muži Izraelští, a kteøíž se bojíte Boha, slyšte. ¹⁷ Bùh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní. ¹⁸ A za èas ètyøidceti let snášel jejich obyèeje na poušti. ¹⁹ A zahladiv sedm národù v zemi Kanán, rozdìlil losem mezi ni zemi jejich. ²⁰ A potom, témò za ètyøi sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka. ²¹ A vtom žádali za krále, i dal jim Bùh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za ètyøidceti let. ²² A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svìdectví dávaje, øekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude èiniti všecku vůli mou. ²³ Z jehožto semene Bùh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše, ²⁴ Pøed jehožto pøíštím kázal Jan køest pokání všemu lidu Izraelskému. ²⁵ A když Jan dokonával bìh svùj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, pøijde' po mnì tak dùstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho. ²⁶ Muži

bratřoi, synové rodu Abrahamova, a kteřoiž mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest. ²⁷ Nebo ti, kteřoiž pøebývají v Jeruzalémì, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteřoiž se na každou sobotu ètou, naplnili. ²⁸ A nižádné viny hodné smrti na nìm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili. ²⁹ A když dokonali všecko, což o nìm psáno bylo, složen jsa s døeva, do hrobu jest položen. ³⁰ Bùh pak vzkøisil jej z mrtvých. ³¹ Kterýžto vidín jest po mnohé dni od tich, jenž spolu s ním byli pøišli z Galilee do Jeruzaléma, kteřoižto jsou svìdkové jeho k lidu. ³² A my vám zvìstujeme to zaslíbení, které se stalo otcùm, že jest je již Bùh naplnil nám synùm jejich, vzkøisiv Ježíše; ³³ Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ³⁴ A že jej z mrtvých vzkøisil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom øekl: Dám vám svaté vici Davidovy virné. ³⁵ Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viditi porušení. ³⁶ David zajisté za svého viku poslouživ vůli Boží, usnul, a pøiložen jest k otcùm svým, a vidil porušení, ³⁷ Ale ten, kteréhož Bùh vzkøisil, nevidil porušení. ³⁸ Protož známo vám bui, muži bratřoi, že skrze toho zvìstuje se vám odpuštìní høíchù, ³⁹ A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšùv ospravedlnìni býti, skrze tohoto každý, kdož viøi, bývá ospravedlnìn. ⁴⁰ Protož vizte, a¹ na vás nepøijde to, což jest v Prorocích povìdíno: ⁴¹ Vizte potupníci, a podivte se, a na nic pøijíte; nebo já dílo dìlám za dnù vašich, dílo to, o kterémž vy neuvìøíte, kdyby je vám kdo vypravoval. ⁴² A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova. ⁴³ A když bylo rozpuštìno shromáždìní, šlo mnoho Židù a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem

a Barnabášem, kteřízto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží. ⁴⁴ V druhou pak sobotu témiø všecko místo sešlo se k slyšení slova Božího. ⁴⁵ A Židé vidouce zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. ⁴⁶ Tedy svobodně Pavel a Barnabáš øekli: Vám¹ jest mílo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věného života, aj, obracíme se ku pohanům. ⁴⁷ Nebo² jest nám tak pøikázal Pán, øka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do koněin zemi. ⁴⁸ A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páni; a uvěøili všickni, což jich koli bylo pøedzøízeno k životu věnému. ⁴⁹ I rozhlašovalo se slovo Páni po vši krajině. ⁵⁰ Tedy Židé zbouøili ženy nábožné a poctivé a pøední miš³any, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z koněin svých. ⁵¹ A oni vyrazivše prach z noh svých na ni, pøišli do Ikonie. ⁵² Uèedníci pak naplněni byli radostí a Duchem svatým.

14

¹ I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvěøilo i Židů i øeků veliké množství. ² Ale kteříz z Židů nepovolní byli, ti zbouøili a zdráždili mysli pohanů proti bratøím. ³ I byli tu za dlouhý èas, smíle a svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svìdectví vydával slovu milosti své, a pùsobil to, aby se dále divové a zázrakové skrže ruce jejich. ⁴ I rozdìlilo se množství místa, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštolý. ⁵ A když se oboøili na apoštolý i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali, ⁶ Oni srozuměvše tomu, utekli do míst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí, ⁷ A tu kázali evangelium. ⁸ Muž pak nijaký v Lystøe, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své,

kterýž nikdy nechodil. ⁹ Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohlediv naò, a vida, an vìøí, že uzdraven bude, ¹⁰ øekl velikým hlasem: Postav se pøímì na nohách svých. I zchopil se a chodil. ¹¹ Zástupové pak vidìvše, co uèinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky økouce: Bohové pøipodobnivše se lidem, sstoupili k nám. ¹² I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží. ¹³ Tedy knìz Jupitera, modly té, kteráž byla pøed mìstem jejich, pøivedl býky a pøinesl vìnce pøed bránu, a chtìl s lidem obiti obìtovati. ¹⁴ To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukni své, vyběhli k zástupùm, kòieíce, ¹⁵ A økouce: Muži, což to èinite? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteøíž vás napomínáme, abyste se obrátili od tìchto marností k Bohu živému, kterýž uèinil nebe i zemi, i moøe, i všecko, což v nich jest. ¹⁶ Kterýžto za pøedešlých vikù všech pohanù nechával, aby chodili po cestách svých, ¹⁷ Aèkoli proto nenechal sebe bez osvidèení, dobøe èinì, dávaje nám s nebe dèš' a èasy úrodné, naplòuje pokrmem a potìšením srdce naše. ¹⁸ A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobìtovali. ¹⁹ A vtom pøišli od Antiochie a Ikonie nìjací Židé, kteøížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej pøed mìsto, domnívajíce se, že umøel. ²⁰ A když jej obstoupili uèedlníci, vstal a všel do mìsta, a nazejtøí odšel s Barnabášem do Derben. ²¹ A kázavše evangelium mìstu tomu, a uèedlníkù mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie, ²² Potvrzující duši uèedlníkù, a napomínající jich, aby trvali u víøe, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího. ²³ A zòidivše jim, podle daných hlasù, starší po církevch, a modlivše se s postem, poruèili je Pánu, v kteréhož jsou uvìøili. ²⁴ A pøešedše Pisidii, pøišli do Pamfylie, ²⁵ A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do

mìsta Attalie. ²⁶ A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poruèeni byli milosti Boží k dílu, kterèž jsou vykonali. ²⁷ A když tam pøišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kterakè víci Bùh skrze nì uèinil a že otevøel pohanùm dveøe víry. ²⁸ I byli tu za dlouhý èas s uèedlníky.

15

¹ Pøišedše pak nìkteøí z Židovstva, uèili bratøí: Že nebudete-li se obøezovati podle obyèeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti. ² A když se stala mezi nimi rùznice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi mìl, i zùstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a nìkteøí jiní z nich šli k apoštolùm a starším do Jeruzaléma o tu otázku. ³ Tedy oni jsouce vyprovazeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaøí, vypravujíce o obrácení pohanù na víru, i zpùsobili radost velikou všem bratøím. ⁴ A když se dostali do Jeruzaléma, pøijati jsou od církve a od apoštolù a starších. I zvìstovali jim, kterakè víci èinil skrze nì Bùh. ⁵ A že povstali nìkteøí z sekty farizejské, kteøíž byli uvìøili, pravíce, že musejí obøezování býti, a potom aby jim bylo pøikázáno zachovávatí zákon Mojžíšùv. ⁶ Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili. ⁷ A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, øekl k nim: Muži bratøí, vy víte, že od dávních dnù mezi námi Bùh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvìøili. ⁸ A ten, jenž zpytuje srdce, Bùh, svìdectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. ⁹ A neuèinil rozdíl mezi nimi a námi, vírou oèistiv srdce jejich. ¹⁰ Protož nyní, proè pokoušíte Boha, chtíce vzložití na hrdlo uèedlníkù jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli? ¹¹ Ale skrze milost Pána Ježíše Krista víøíme, že spaseni budeme, rovnì jako i oni. ¹² I mlèelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla,

vypravujících, kteraké divy a zázraky èinil Bùh skrze nì mezi pohany. ¹³ A když oni tak umkli, odpovìdìl Jakub, øka: Muži bratøí, slyšte mne. ¹⁴ Šimon teì vypravoval, kterak Bùh nejprve popatøil na pohany, aby z nich pøijal lid jménu svému. ¹⁵ A s tím se srovnávají i øeèi prorocké, jakož psáno jest: ¹⁶ Potom se navrátím, a vzdílám zase stánek Davidùv, kterýž byl klesl, a zboøeniny jeho zase vzdílám, a vyzdihnu jej, ¹⁷ Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž èiní tyto všecky vìci. ¹⁸ Známa' jsou Bohu od vìkù všechna díla jeho. ¹⁹ Protož já tak soudím, aby nebyli kormouceni ti, kteøíž se z pohanù obracejí k Bohu, ²⁰ Ale aby jim napsáno bylo, a' se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve. ²¹ Nebo Mojžíš od dávných vìkù má po všech místech, kdo by jej kázal v školách, ponìvadž na každou sobotu èítán bývá. ²² Tehdy vidìlo se apoštolùm a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloul Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratøími, ²³ Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratøí tím, kteøíž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratøím, kteøíž jsou z pohanù, pozdravení vzkazují. ²⁴ Ponìvadž jsme slyšeli, že nikteøí vyšedše od nás, zkormoutili vás, øeèmi svými zemdlévajíce duše vaše, pravíce, že se máte obøezovati a Zákon zachovávatì, jimž jsme toho neporuèili: ²⁵ I vidìlo se nám shromáždìným jednomyslnì, abychom vyvolili muže nikteré a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratøími, Barnabášem a Pavlem, ²⁶ Lidmi tìmi, kteøíž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista. ²⁷ Protož poslali jsme Judu a Sílu, a ti' i ústnì povìdí vám totéž. ²⁸ Vidìlo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás bøemene nevzkládatì, kromì tìchto vìcí potøebných,

²⁹ Totiž abyste se zdržovali od obìtovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od tich vícì budete-li se ostøíhati, dobøe budete èiniti. Mìjte se dobøe. ³⁰ Tedy oni propuštìni jsouce, pøišli do Antiochie, a shromáždìvše množství, dali jim list. ³¹ Kterýžto ètouce, radovali se z toho potíšení jich. ³² Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou øeèì napomínali bratøí a potvrzovali jich. ³³ A pobyvše tu za nìkterý èas, propuštìni jsou od bratøí v pokoji zase k apoštolùm. ³⁴ Ale Sílovi se vidìlo, aby tu zùstal. ³⁵ Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, uèíce a zvìstující slovo Pánì, i s mnohými jinými. ³⁶ Po nìkolika pak dnech øekl Pavel k Barnabášovi: Vracující se, navštìvme bratøí naše po všech mìstech, v kterýchž jsme kázali slovo Pánì, a pøezvíme, kterak se mají. ³⁷ Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž pøíjmí mìl Marek. ³⁸ Ale Pavlovi se nezdálo pojítì toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci. ³⁹ I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli rùzno. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru. ⁴⁰ A Pavel pøipojiv k sobì Sílu, odšel, poruèen jsa milosti Boží od bratøí. ⁴¹ I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

16

¹ Pøišel pak do Derben a do Lystry, aj, uèedlník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky vìøící, ale otce mìl Øeka. ² Tomu svìdectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystøe a v Ikonii bratøí. ³ Toho sobì oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obøezal jej, pro Židy, kteøíž byli v tich místech; nebo vidìli všickni, že otec jeho byl Øek. ⁴ A když chodili po mìstech, vydávali jim k ostøíhání ustanovení zøízená od apoštolù a od starších, kteøíž byli v Jeruzalémì. ⁵ A tak církve utvrzovaly se u víøe a rozmáhaly se v poètu na každý den. ⁶ A proøedše Frygii i Galatskou krajinu,

když jim zabránìno od Duchu svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii, ⁷ Pøišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšùv. ⁸ Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady. ⁹ I ukázalo se Pavlovi v noci vidinì, jako by muž nìjaký Macedonský stál, a prosil ho, øka: Pøijda do Macedonie, pomoz nám. ¹⁰ A jakž to vidinì vidil, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištìni jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium. ¹¹ Protož pustivše se od Troady, pøímým bìhem pøiplavili jsme se do Samotracie a nazejtøí do Neapolis, ¹² A odtud do Filippis, kteréžto jest první mìsto krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zùstali jsme v tom mìstì za nìkolik dní. ¹³ V den pak sobotní vyšli jsme ven za mìsto k øece, kdež býval obyèej modlitì se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. ¹⁴ Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v mìstì Tyatirských, bohabojící, poslouchala nás. Jejízto srdce otevøel Pán, aby to pilnì rozsuzovala, co se od Pavla pravilo. ¹⁵ A když pokøtina byla i dùm její, prosila, økuci: Ponìvadž jste mne soudili vìrnou Pánu býti, vejdítež do domu mého, a pobuìte u mne. I pøinutila nás. ¹⁶ I stalo se, když jsme šli k modlitbì, že dìveèka nìjaká, mající ducha vištìho, potkala se s námi, kteráž veliký užitek pøinášela pánùm svým budoucích vícì pøedpovídáním. ¹⁷ Ta šedší za Pavlem a za námi, volala, økuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteøížto zvištují nám cestu spasení. ¹⁸ A to èinìvala za mnoho dní. Pavel pak tìžce to nesa, a obrátiv se, øekl duchu tomu: Pøikazuji tobì ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle. ¹⁹ A vidivše páni její, že jest odešla nadìje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek pøed úøad. ²⁰ A postavivše je pøed úøedníky, øekli: Tito lidé bouøí mìsto naše, jsouce Židé, ²¹ A zvištují obyèeje, kterýchž

Skutky apoštolské 16:2236 Skutky apoštolské 16:4

nám nesluší pøijítì ani zachovávatì, ponìvadž jsme my
Øímané. ²² I povstala obec proti nim. A úøedníci, roztrhše
sukni jejich, kázali je metlami mrskati. ²³ A množství
ran jim dávše, vsadili je do žaláøe, pøikázavše strážnému
žaláøe, aby jich pilnì ostøíhal. ²⁴ Tedy on takové maje
pøikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláøe, a nohy jejich
sevøel kladou. ²⁵ O pùlnoci pak Pavel a Sílas modléce
se, zpívali písnièky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vìzòové.
²⁶ A vtom pojednou zemì tøesení stalo se veliké, až se
pohnuli gruntové žaláøe, a hned se jim všechny dveøe
otevøely a všech okovové spadli. ²⁷ I procítiv strážný
žaláøe a vida dveøe žaláøe otevøené, vytrhl meè, aby se
zabil, domnívaje se, že vìzòové utekli. ²⁸ I zkøikl naò Pavel
hlasem velikým, øka: Neèiò sobì nic zlého, však jsme teì
všickni. ²⁹ A požádav svìtla, vbíhl k nim, a tøesa se, padl k
nohám Pavlovým a Sílovým. ³⁰ I vyved je ven, øekl: Páni,
co já mám èiniti, abych spasen byl? ³¹ A oni øekli: Vìø v
Pána Ježíše a budeš spasen ty i dùm tvùj. ³² I mluvili jemu
slovo Páni, i všechnim, kteøíž byli v domu jeho. ³³ A on
pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokøtìn
jest hned on i všechna èeled jeho. ³⁴ A když je uvedl do
domu svého, pøipravil jim stùl, a veselil se, že jest se vším
domem svým uvìøil Bohu. ³⁵ A když bylo ve dne, poslali
úøedníci služebníky, økouce: Vypusť ty lidi. ³⁶ I oznámil
strážný žaláøe slova ta Pavlovi, pravì: Že poslali úøedníci,
abyste byli propuštìni. Protož nyní vyjdouce, jdítež v
pokoji. ³⁷ Ale Pavel øekl k nim: Zmrskavše nás zjevnì a
bez vyslyšení, lidi Øímany, vsázeli do žaláøe, a již nyní
nás chtìjí tajnì vyhnati? Nikoli, ale nechať sami pøijdou, a
vyvedou nás. ³⁸ Tedy povìdili úøedníkùm služebníci slova
ta. I báli se, uslyšavše, že by Øímané byli. ³⁹ A pøišedše,
prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z mìsta. ⁴⁰ I
vyšedše z žaláøe, vešli k Lydii, a uzøevše bratøí, potìšili

jich, i šli odtud.

17

¹ A prošedše místo Amfipolim a Apollonii, pøišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola. ² Tedy Pavel podle obyèeje svého všel k nim, a po tøi soboty kázal jim z Písem, ³ Otvíraje a pøedkládaje to, že měl Kristus trpìti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvištují vám. ⁴ I uvìøili nikteøí z nich, a pøipojili se Pavlovi a Sílovi, i Øekù nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo. ⁵ Ale zažzení jsouce závistí Židé pravdi nepovolní, a pøivzavše k sobì nikteré lehkomyšlné a zlé lidi, shlukše se, zbouøili místo, a útok uèinivše na dùm Jázonùv, hledali jich, aby je vyvedli pøed lid. ⁶ A nenalezše jich, táhli Jázona a nikteré bratøí k starším místa, køièice: Tito, kteøíž všecken svìt bouøí, ti sem také pøišli, ⁷ Kteréž pøijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císaøskému èiní, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše. ⁸ A tak zbouøili obec i starší místa, kteøíž od nich to slyšeli. ⁹ Ale oni pøijavše dosti uèinìní od Jázona a jiných, propustili je. ¹⁰ Bratøí pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kteøížto pøišedše tam, vešli do školy Židovské. ¹¹ A ti byli udatnìjší nežli Tessalonitští, kteøížto pøijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty vící byly, jakž kázal Pavel. ¹² A tak mnozí z nich uvìøili, i Øecké ženy poctivé i mužù nemálo. ¹³ A když zvidìli Židè v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, pøišli také tam, bouøíce zástupy. ¹⁴ Ale hned bratøí vypustili Pavla, aby šel jako k moøi; Sílas pak a Timoteus zùstali tu. ¹⁵ Ti pak, kteøíž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poruèení k Sílovi a k Timoteovi, aby pøišli k nìmu, což nejspíše mohou, šli zase. ¹⁶ A když Pavel èekal jich v Aténách, roznìcoval se

v něm duch jeho, vida to místo oddané býti modloslužbì.

¹⁷ I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všecy dni, s těmi, kteříž se koli nahodili.

¹⁸ Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žvãe chce povídíti? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jím o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval. ¹⁹ I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li vidíti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ? ²⁰ Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protože chceme vidíti, co by to bylo. ²¹ (Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k němuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) ²² Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak pøiliš nábožné lidi. ²³ Nebo procházeje se a spatøuje náboženství vaše, našel jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznájíce, toho[†] já zvěstuji vám. ²⁴ Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udílaných, ²⁵ Aníž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něeho potøeboval, poněvadž on dává všem život i dýchání i všecko. ²⁶ A učil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby pøebývalo na tváři vši země, vymìřiv jim uložené èasy a cíle pøebývání jejich, ²⁷ Aby hledali Boha, zda by snad makájíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. ²⁸ Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů povídili: Že i rodina jeho jsme. ²⁹ Rodina tedy Boží jsouce, nemáme[†] se domnívati, že by Bůh zlatu neb støíbru neb kamenu, øemeslem anebo dùvtipem lidským vyrytému, byl podoben. ³⁰ Nebo èasy této neznámosti pøehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všem všudy, aby pokání èinili, ³¹ Protože uložil den, v

kterémžto souditi bude všecken svît v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víøe o tom všechním, vzkøíšením jeho z mrtvých. ³² Uslyševše pak o vzkøíšení z mrtvých, ñikteøí se posmívali, a ñikteøí øekli: Budeme ti slyšeti o tom po druhé. ³³ A tak Pavel vyšel z prostøedku jejich. ³⁴ ñikteøí pak muži, pøidržíce se ho, uvìøili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

18

¹ Potom pak Pavel vyšed z Atén, pøišel do Korintu. ² A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl pøišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Øíma vyšli), i pøivinul se k nim. ³ A že byl téhož øemesla jako oni, bydli u nich a dìlal; a bylo øemeslo jejich stany dìlati. ⁴ I hádal se v škole na každou sobotu a k získání pøivodil i Židy i Øeky. ⁵ A když pøišli z Macedonie Sílas a Timoteus, rozniçoval se v duchu Pavel, osvidèuje Židùm, že Ježíš jest Kristus. ⁶ A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyrazil prach z roucha svého, øekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já èist jsa, hned pùjdu ku pohanùm. ⁷ A jda odtud, všel do domu èlovíka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dùm byl u samé školy. ⁸ Krispus pak, kníže školy, uvìøil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvìøili a køtini byli. ⁹ I øekl Pán v noci u vidiní Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlè. ¹⁰ Neb' já s tebou jsem, a žádný^t nesáhne na tebe, a' by zle uèinil; nebo mnoho mám lidu v tomto mìsti. ¹¹ I byl tu pùl druhého léta, káže jim slovo Boží. ¹² Když pak Gallio vladaøem byl v Achaii, povstali jednomyslnì Židé proti Pavlovi, a pøivedli jej pøed soudnou stolicí, ¹³ Pravíce: Tento navodí

lidi, aby proti Zákonu ctili Boha. ¹⁴ A když Pavel mìl již otevøiti ústa, øekl Gallio k Židùm: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nijaká, slušni bych vás vyslyšel. ¹⁵ Pakli' jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu pøihlédnìte. Já' toho soudce býti nechci. ¹⁶ I odehnal je od soudné stolice. ¹⁷ Tedy øekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu pøed soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal. ¹⁸ Pavel pak, pobyv tam ještì za mnoho dní, i rozžehnav se s bratøími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl uèinil slib. ¹⁹ I pøišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy. ²⁰ A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil. ²¹ Ale požehnav jich, øekl: Musím já jistotni svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémì slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu. ²² A pøišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie. ²³ A pobyv tu za nikterý èas, odšel a procházel poøád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech uèedníkù. ²⁴ Žid pak nijaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, pøišel do Efezu, uèený v Písmì. ²⁵ Ten byl poèateènì nauèen cestì Pánì, a jsa vroucího ducha, horlivì mluvil a uèil pilnì tím vícem, kteréž jsou Pánì, znaje toliko køest Janùv. ²⁶ A ten poèal smìle a svobodnì mluvitì v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, pøijali ho k sobì a dokonaleji vypravovali jemu o cestì Boží. ²⁷ A když chtìl jíti do Achaie, bratøí napomenuvše ho, psali uèedníkùm, aby jej pøijali. Kterýžto když tam pøišel, mnoho prospìl tím, kteøíž uvìøili skrze milost Boží. ²⁸ Nebo náramnì pøemáhal Židy, zjevni pøede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

19

¹ I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošel vrchní krajiny, pøišel do Efezu, a nalezna tu nìkteré uèedlníky, ² Øekl k nim: Pøijali-li jste Ducha svatého, uviøivše? A oni øekli jemu: Ba, aniž jsme slýchali, jestli Duch svatý. ³ On pak øekl jim: Naèež tedy pokøtìni jste? A oni øekli: Køtìni jsme køtem Janovým. ⁴ I øekl Pavel: Jan[†] zajisté køtil køtem pokání, pravì lidu, aby v toho, kterýž mìl po nìm pøijítì, vìøili, to jest v Krista Ježíše. ⁵ Kteøíž pak toho uposlechli, pokøtìni jsou ve jméno Pána Ježíše. ⁶ A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na nì, i mluvili jazyky rozliènými, a prorokovali. ⁷ A bylo všech spolu okolo dvanácti mužù. ⁸ Tedy Pavel všed do školy, smìle a svobodnì mluvil za tòi mìsíce, hádaje se a uèe o království Božím. ⁹ A když se nìkteøí zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestì Boží pøede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddìlil uèedlníky, na každý den kázání èinì v škole nìjakého Tyranna. ¹⁰ A to se dalo za dvì létì, takže všickni, kteøíž pøebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Øekové. ¹¹ A divy veliké èinil Bùh skrze ruce Pavlovy, ¹² Takže i šátky a firtochy od jeho tìla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové neèistí vycházeli z nich. ¹³ Tedy pokusili se nìkteøí z Židù tulákù, kteøíž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad tìmi, jenž mìli duchy neèisté, øíkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel. ¹⁴ A bylo jich sedm synù jednoho Žida, jménem Scevy, pøedního knìze, kteøíž to èinili. ¹⁵ Tedy odpovìdiv duch zlý, øekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? ¹⁶ A oboøiv se na nì èlovìk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zraninì vyběhli z domu toho. ¹⁷ A to známo uèinìno jest všechnìm Židùm i Øekùm bydlícím v Efezu, a

spadla bázeò na nì na všecky. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše. ¹⁸ Mnozí pak z vìøících pøicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své. ¹⁹ Mnozí také z tìch, kteøíž se s marnými umìními obírali, snesše knihy o tìch vícech, spálili je pøede všemi; a poèetše cenu jejich, shledali toho padesáte tisícù penìz. ²⁰ Tak jest mocnì rostlo slovo Páni a zmocòovalo se. ²¹ A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, øka: Když pobudu tam, musím⁺ také i na Øím pohledìti. ²² I poslav dva z tìch, jenž mu pøisluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozùstal v Azii do èasu. ²³ Tedy stala se v ten èas nemalá bouøka pro cestu Boží. ²⁴ Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dìlával chrámy støíbrné modly Diány, nemalý zisk pøivodil øemeslníkùm. ²⁵ Kteréž svolav, i ty, kteøíž byli k tím podobných vícì dìlníci, øekl jim: Muži, víte, že z tohoto øemesla jest živnost naše. ²⁶ A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale témìø po všì Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravì: Že to nejsou bohové, kteøíž jsou rukama udìlaní. ²⁷ A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší pøítrž nestala, ale také i veliké bohynì Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepøišlo k zkáze dùstojenství její, kteroužto všecka Azia i všecken svìta okršlek ctí. ²⁸ To uslyšavše a naplnìni jsouce hnìvem, zkøikli økouce: Veliká jest Diána Efezských. ²⁹ I naplnìno jest všecko mìsto rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy. ³⁰ Pavlovi pak, když chtìl jíti k lidu, nedopustili uèedlníci. ³¹ Ano i nìkteøí z pøedních mužù Azianských, kteøíž jemu pøáli, poslavše k nìmu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku. ³² A jedni tak, jiní jinak kòieèeli; nebo byla obec zbouøena, a mnozí nevidìli, proè jsou se sbìhli. ³³ Z zástupu pak nìkteøí Alexandra

nìjakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtìl zprávu dáti lidu. ³⁴ Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za dvě hodini volajících: Veliká jest Diána Efezských. ³⁵ A když písao pokojil zástup, øekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by nevidìl, že mìsto Efezské slouží veliké bohyni Diáni a od Jupitera spadlému obrazu? ³⁶ A ponìvadž tomu odpíráno býti nemùže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapni neèinili. ³⁷ Pøivedli jste zajisté lidi tyto, kteøíž nejsou ani svatokrádce ani ruhaèi bohyni vaší. ³⁸ Jestliže pak Demetrius a ti, kteøíž jsou s ním øemeslníci, mají s kým jakou pøi, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechať jedni druhé viní. ³⁹ Pakli èeho jiného hledáte, i toť muž v poøádném svolání obce skoncováno býti. ⁴⁰ Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouøku dnešní, ponìvadž žádné pøíèiny není, kterouž bychom mohli pøedložiti, proè jsme se tuto sbíhli. A to povìdiv, rozpustil lid.

20

¹ Když pak pøestala ta bouøka, povolav Pavel uèedlníkù a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie. ² A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim uèiniv mnohými øeèmi, pøišel do zemì øecké, ³ V kteréžto pobyv za tři mìsíce, (kdežto Židé uèinili jemu zálohy,) když se mìl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii. ⁴ I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus. ⁵ Ti všickni šedše napøed, doèkali nás v Troadi. ⁶ My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a pøišli jsme k nim do Troady v pìti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní. ⁷ Tedy první den po sobotì, když se uèedlníci sešli k lámání chleba, Pavel

mluvil k nim, maje nazejtøí jíti pryè, i prodlil øeèí až do pùlnoci. ⁸ A bylo mnoho svìtel tu na té síni, kdež byli shromáždìni. ⁹ Jeden pak mládenec, jménem Eutychnus, sedì na oknì, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spì, spadl s tøetího ponebí dolù, a vzat jest mrtvý. ¹⁰ I sstoupiv dolù Pavel, zpolehl na nìj, a objav jej, øekl: Nermu^těž se, však duše jeho v nìm jest. ¹¹ A vstoupiv zase na síd, lámal chléb a jedl, a kázání jim uèiniv dlouho až do svítání, tak odšel pryè. ¹² I pøivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potìšeni. ¹³ My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobì vzíti Pavla; neb jest byl tak poruèil, maje sám jíti po zemi. ¹⁴ A když se k nám pøipojil v Asson, vzavše jej, pøijeli jsme do Mitylénu. ¹⁵ A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a tøetího dne pøistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtøí pøišli jsme do Milétu. ¹⁶ Nebo Pavel byl umínil pomínouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémì. ¹⁷ Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobì starších církvè. ¹⁸ Kteøížto když pøišli k nìmu, øekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto pøišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten èas s vámi byl, ¹⁹ Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne pøicházela z úkladù Židovských. ²⁰ Kterak jsem nièehož nepominul, což by vám užiteèného bylo, abych vám toho neoznámil, ale uèil jsem vás vùbec zjevnì i po domích, ²¹ Svìdectví vydávaje i Židùm i øekùm o pokání k Bohu a o víøe v Pána našeho Ježíše Krista. ²² A aj, nyní já sevøín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevída, co mi se v nìm má státi, ²³ Než že Duch svatý po mìstech, kudyž jsem šel, osvídeuje mi, pravì, že vìzení a soužení mne oèekávají. ²⁴ Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych bìh svùj

s radostí vykonal a pøisluhování, kteréž jsem pøijal od Pána Ježíše, k osvìdèování evangelium milosti Boží. ²⁵ A aj, já nyní vím, že již více neuzøíte tváøi mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím. ²⁶ Protož osvìdèuji[†] vám dnešní den, že[†] jsem èist od krve všech. ²⁷ Neb[†] jsem neobmeškal zvištovati vám všeliké rady Boží. ²⁸ Buítež tedy sebe pilni i všeho stáda, v nimžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobì dobyl svou vlastní krví. ²⁹ Nebo já to jistotni vím, že po mém odjití vejdu mezi vás vlci hltaví, kteøíž nebudou odpouštiti stádu. ³⁰ A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluviti pøevrácené vìci, aby obrátili uèedlníky po sobì. ³¹ Protož bdíte, v pamìti majíce, že jsem po tøi léta nepøestával dnem i nocí s pláèem napomínati jednoho každého z vás. ³² A již nyní, bratøí, porouèím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdílati vás, a dáti vám dìdictví mezi všemi posvícenými. ³³ Støbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného. ³⁴ Nýbrž sami víte, že toho, èehož mi kdy potøebí bylo, i tím, kteøíž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. ³⁵ Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; neb[†] on øekl: Blahoslaveniji jest dáti nežli bráti. ³⁶ A to povìdiv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi. ³⁷ I stal se pláè veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej, ³⁸ Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž øekl, že by již více nemili tváøi jeho viditi. I provodili jej až k lodí.

21

¹ Když jsme se pak plavili, rozlouèivše se s nimi, pøímým bìhem pøijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary. ² I nalezše tu lodí, kteréž mìla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se. ³ A

když se nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé stranì, plavili jsme se do Syrie, a pøiplavili jsme se do Týru; nebo tu mìli složitì náklad z lodí. ⁴ A nalezše tu uèedlníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteøížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma. ⁵ A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryè, a sprovodili nás všickni s ženami i s dìtmi až za místo. A poklekše na kolena na bøehu, pomodlili jsme se. ⁶ A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili domù. ⁷ My pak pøeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratøí, pobyli jsme u nich jeden den. ⁸ A nazejtøí vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, pøišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oních sedmi,) pobyli jsme u niho. ⁹ A ten mìl ètyøi dcery panny, prorokynì. ¹⁰ A když jsme tu pobyli za drahnì dní, pøišel prorok nijaký z Judstva, jménem Agabus. ¹¹ Ten když k nám pøišel, vzal pás Pavlùv, a svázav sobì ruce i nohy, øekl: Toto⁴ praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémì a vydadí v ruce pohanùm. ¹² A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteøíž byli v tom místì, aby nechodil do Jeruzaléma. ¹³ Tedy odpovìdil Pavel: I co èiníte, plaèíce a trápíce srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umøiti hotov jsem v Jeruzalémì pro jméno Pána Ježíše. ¹⁴ A když nechtìl povoliti, dali jsme tomu pokoj, økouce: Staò se vůle Pánì. ¹⁵ Po tìch pak dnech pøipravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma. ¹⁶ A šli s námi i uèedlníci nikteøí z Cesaree, vedouce s sebou nijakého Mnázona z Cypru, starého uèedlníka, u nihož bychom hospodu mìli. ¹⁷ A když jsme pøišli do Jeruzaléma, vdìnì nás pøijali bratøí. ¹⁸ Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se byli všickni starší sešli. ¹⁹ Jichžto pozdraviv, vypravoval

jim všecko, což Bùh skrze službu jeho èinil mezi pohany. ²⁰ A oni slyšavše to, velebili Pána, a øekli jemu: Vidiš, bratøe, kterak jest mnoho tisícù Židù vìsícih, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona. ²¹ Ale o tobì[†] mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteøíž jsou mezi pohany, pravì, že nemají obøezovati synù svých, ani zachovávati obyèejù Zákona. ²² Což tedy èiniti? Musí[†] zajisté shromáždino býti všecko množství, nebo[†] uslyší o tobì, že jsi pøišel. ²³ Uèiniž tedy toto, což[†] povíme: Máme[†] tu ètyøi muže, kteøíž mají slib na sobì. ²⁴ Ty pøijma k sobì, posvi[†] se s nimi, i náklad uèìò s nimi, aby oholili hlavy své. A tak[†] zvidí všickni, že to, což slyšeli o tobì, nic není, ale že i sám ty chodiš, ostøíhaje Zákona. ²⁵ Z strany pak tìch, kteøíž z pohanù uvìøili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto nièeho nešetøili, toliko aby se varovali modlám obìtovaného, a krve, a udáveného, a smilstva. ²⁶ Tedy Pavel, pøijav k sobì ty muže, na druhý den posvitiv se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnìní dní toho posvícení, až i obìtována jest obìt za jednoho každého z nich. ²⁷ A když se vyplniti mìlo dní sedm, Židé níkteøí z Azie, uzøevše jej v chrámì, zbouøili všecken lid a vztáhli naò ruce, ²⁸ Kòieíce: Muži Izraelští, pomozte! Toto[†] jest ten èlovìk, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy uèì, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa. ²⁹ Nebo byli vidili prve Trofima Efezského s ním v mìstì, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl. ³⁰ Takž se zbouøilo všecko mìsto, a sbìhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavøíny jsou dveøe. ³¹ A když jej chtili zamordovati, povìdíno hejtmanu vojska, že se bouøí všecken Jeruzalém. ³² Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéøe a setníky, pøibìhl na nì. A oni uzøevše hejtmana a žoldnéøe, pøestali bít Pavla. ³³ Tedy pøistoupiv hejtman,

dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma oetizy, a ptal se, kdo jest a co uèinil. ³⁴ V zástupu pak jedni tak, jiní jinak kòieeli. A nemoha nic jistého zviditi pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska. ³⁵ A když pøišel k stupòùm, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéøù pro násilé lidu. ³⁶ Nebo šlo za ním množství lidu, kòieíce: Zahlaì jej! ³⁷ A když mìl již uveden býti do vojska Pavel, øekl hejtmanu: Mohu-li co promluviti k tobì? Kterýž øekl: Umíš øecky? ³⁸ Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi pøed tímto dny byl bouøku uèinil, a vyvedls na pouš^t ètyøi tisíce lotrù? ³⁹ I øekl Pavel: Já^t jsem èlovìk Žid Tarsenský, neposledního mìsta Cilické zemì obyvatel; protož prosím tebe, dopus^t mi promluviti k lidu. ⁴⁰ A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlèení stalo, mluvil k nim Židovsky, øka:

22

¹ Muži bratøí a otcové, poslechnìte této mé omluvy, kterouž vám nyní pøedložím. ² (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím radji mlèeli.) I øekl: ³ Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu mìstì Cilickém, ale vychován jsem v tomto mìstì u noh Gamalielových, vyuèený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. ⁴ Kterýž jsem se této cestì protivil až k smrti, svazuje a dáváje do žaláøe i muže i ženy, ⁵ Jakož i nejvyšší knìz svìdek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratøím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteøíž tam byli, svázané pøivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni. ⁶ I stalo se, když jsem se bral cestou a pøibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíèilo mne svìtlo veliké. ⁷ I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proè mi se protivíš? ⁸ A já odpovìdìl jsem:

Kdo jsi, Pane? I øekl ke mnì: Já⁺ jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš. ⁹ Ti pak, kteøíž se mnou byli, svìtlo zajisté vidìli a pøestrašení jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli. ¹⁰ I øekl jsem: Pane, což mám èiniti? A Pán øekl ke mnì: Vstana, jdiž do Damašku, a tu⁺ tobì bude povídáno všecko, což jest uloženo, abys ty èinil. ¹¹ A že jsem byl oslnul pro jasnost svìtla toho, za ruce jsa veden od tìch, kteøíž se mnou byli, pøišel jsem do Damašku. ¹² Ananiáš pak nijaký, muž pobožný podle zákona, svìdectví maje ode všech pøebývajících v Damašku Židù, ¹³ Pøišel ke mnì, a stoje, øekl mi: Saule, bratøe, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohledil jsem na něj. ¹⁴ I øekl mi: Bùh otcù našich vyvolil ti, abys poznal vůli jeho, a uzøel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho. ¹⁵ Nebo svìdkem jemu budeš u všech lidí tìch vící, kteréž jsi vidìl a slyšel. ¹⁶ A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokøti se, a obmej høíchy své, vzyváje jméno Páni. ¹⁷ Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámi, že jsem byl u vytržení mysli. ¹⁸ I vidìl jsem jej, an dí ke mnì: Pospìš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, nebo⁺ nepøijmou svìdectví tvého o mnì. ¹⁹ A já øekl jsem: Pane, oni⁺ vidí, že jsem já do žaláøe dával a bil jsem v školách ty, kteøíž vìøili v tebe. ²⁰ A když vylévali krev Štipána, svìdka tvého, já také jsem tu stál, a pøivolil jsem k usmrcení jeho, a ostøíhal jsem roucha tìch, kteøíž jej mordovali. ²¹ A Pán øekl ke mnì: Jdi, nebo⁺ já ku pohanùm daleko pošli tebe. ²² I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, økouce: Zahlai z zemì takového, nebo⁺ nesluší jemu živu býti. ²³ A když oni køièeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povìtí, ²⁴ Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej bièi mrskati, aby zvidìl, pro kterou pøièinu na něj tak køièí. ²⁵ A když jej svázali øemením, øekl Pavel setníkovi, jenž tu stál:

Sluší-liž vám èlovìka Øímana a neodsouzeného mrskati? ²⁶ To uslyšav setník, pøistoupì k hejtmanu, povìdìl jemu, øka: Viz, co chceš èiniti; nebo èlovìk tento jest Øíman. ²⁷ A pøistoupiv hejtman, øekl mu: Povìz mi, jsi-li ty Øíman? A on øekl: A já jsem. ²⁸ I odpovìdìl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho mìš^t anství dosáhl. Pavel pak øekl: Ale já jsem se i narodil Øíman. ²⁹ Tedy ihned odstoupili od nìho ti, kteøíž jej mìli trápiti. Ano i hejtman bál se, když zvidìl, že jest Øíman, a že jej byl kázal svázati. ³⁰ Nazejtøí pak, chtìje zvidìti jistotu, z èeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli pøední kníží i všeccka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho pøed nimi.

23

¹ Tedy Pavel, pohledìv pilnì na to shromáždìní, øekl: Muži bratøí, já všelijak s dobrým svìdomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne. ² Tedy nejvyšší knìz Ananiáš kázal tím, kteøíž tu stáli, aby jej bili v ústa. ³ Pavel pak øekl jemu: Bude^t tebe bítì Bùh, stìno zblìená. A ty sedíš, soudì mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bítì. ⁴ A nìkteøí stojíce tu øekli: Nejvyššímu knìzi Božímu zloøeèíš? ⁵ I øekl Pavel: Nevidìl^t jsem, bratøí, by^t nejvyšším knìzem byl; psáno^t jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zloøeèiti. ⁶ A vìda Pavel, že tu byla jedna strana saduceù a druhá farizeù, zvolal v radì: Muži bratøí, já jsem farizeus, syn farizeù; pro nadìji a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. ⁷ A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství. ⁸ Nebo saduceové tak praví, že není vzkøíšení, ani andìla, ani ducha, ale farizeové obé to vyznávají. ⁹ I stal se kòik veliký. A povstavše uèitelé strany farizejské, zastávali ho, økouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto èlovìku; protož buì že mluvil jemu duch neb andìl, nebojume s Bohem.

¹⁰ A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska. ¹¹ V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, øekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svìdìil o mnì v Jeruzalémì, tak musíš svìdìiti i v Øímì. ¹² A když byl den, sšedše se ñkteøí z Židù, zapøisáhli se s klatbou, økouce, že nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla. ¹³ A bylo jich více než ètyøidceti, kteøíž se byli tak spikli. ¹⁴ Kteøížto pøistoupivše k pøedním knìžím a k starším, øekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme nièehož, dokudž nezabijeme Pavla. ¹⁵ Protož vy nyní dejte vidìti hejtmanu, z jednostejného vší rady svolení, aby jej zítra k vám pøivedl, jako byste ñico jistšího chtìli zvidìti o jeho vícech; my pak, prve nežli⁺ se k vám pøiblíží, hotovi jsme jej zabítì. ¹⁶ Slyšev pak o tìch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a povìdìl Pavlovi. ¹⁷ Tedy zavolav Pavel k sobì jednoho z setníkù, øekl: Doveì mládence tohoto k hejtmanu; nebo⁺ má jemu ñico povìdìti. ¹⁸ A on pojav jej, vedl k hejtmanu a øekl jemu: Vìzeò Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence pøivedl k tobì, že by mìl ñico mluvit s tebou. ¹⁹ I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ješto mi máš oznámiti? ²⁰ Tedy on øekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by ñico jistšího chtìli vyzvidìti o nìm. ²¹ Ale ty nepovoluj jim; nebo⁺ úklady èinì jemu více než ètyøidceti mužù z nich, kteøíž se zapøisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti, až jej zabijí. A již^{*} jsou hotovi, èekajíce na odpovìd od tebe. ²² Tedy hejtman propustil toho mládence, pøikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil. ²³ A zavolav dvou setníkù, øekl jim: Pøipravte žoldnéøù dvì stì, aby šli až do Cesaree, a jezdcù sedmdesáte, a drabantù dvì stì k tøetí hodinì na noc.

²⁴ I hovada pøiveíte, aby vsadíce na nì Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaøi; ²⁵ Napsav jemu také i list v tento rozum: ²⁶ Klaudius Lyziáš výbornému vladaøi Felixovi vzkazuje pozdravení. ²⁷ Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati mìli. Kteréhožto já, pøispìv s houfem žoldnéøù, vydøel jsem, zvidìv, že jest Øíman. ²⁸ A chtìje zvidìti, z èeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich. ²⁹ I shledal jsem, že na nìj žalují o nijaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vìzení. ³⁰ A když mi povìdíno o úkladech, kteréž jsou o nìm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobì, pøikázav také i žalobníkùm jeho, aby, což mají proti nìmu, oznámili pøed tebou. Mìj se dobøe. ³¹ Tedy žoldnéøi, jakž jim poruèeno bylo, pojavše Pavla, pøivedli jej v noci do Antipatridy. ³² A nazejtøí, nechavše jízdých, aby s ním jeli, vrátili se do vojska. ³³ Oni pak pøijevše do Cesaree, dali list vladaøi, a Pavla také postavili pøed ním. ³⁴ A pøeèta list vladaø, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvidìv, že jest z Cilicie, ³⁵ Øekl: Budu ti slyšeti, když tvoji žalobníci také pøijdou. I rozkázal ho ostøíhati v domì Herodesovi.

24

¹ Po pìti pak dnech sstoupil nejvyšší knìz Ananiáš s staršími a s nijakým Tertullem øeèníkem; kteøížto postavili se pøed vladaøem proti Pavlovi. ² A když povolán byl, poèal naø žalovati Tertullus, øka: ³ Kterak mnohý pokoj zpùsoben jest nám skrze tebe a mnohé vìci v tomto národu výbornì se dìjí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším ðikováním vyznáváme, výborný Felix. ⁴ Ale abych ti dèle nezamìstnával, prosím, vyslyšíš nás malièko podle obyèje pøívìtivosti své. ⁵ Nalezli jsme zajisté èlovìka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího rùznice mezi všemi Židy po všem svìtì, a vùdci té sekty

nazaretské; ⁶ Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtili jsme souditi. ⁷ Ale pøišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, ⁸ Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobì. Od nihožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvidìti o všem o tom, z èeho my jej viníme. ⁹ A k tomu se pøimluvili i Židé, pravíce, že to tak jest. ¹⁰ Tedy Pavel odpovìdìl, když mu návìstí dal vladaø, aby mluvil: Od mnohých let vïda tebe býti soudcím národu tomuto pøedstaveným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýe, odpovídati budu, ¹¹ Ponìvadž ty mùžeš to vidìti, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem pøišel do Jeruzaléma, abych se modlil. ¹² A aniž jsou mne našli v chrámì s nikým se hádajícího, aneb èinícího roty v zástupu, ani v školách, ani v mìstì, ¹³ Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují. ¹⁴ Ale toto⁴ já pøed tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacìøstvím, tak sloužím Bohu otcù svých, vïøe všemu, cožkoli psáno jest v Zákonì a v Prorocích, ¹⁵ Maje nadìji v Bohu, že bude, jehož i oni èekají, vzkøíšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých. ¹⁶ A tak se chovati hledím, abych mìl dobré svìdomí bez úrazu pøed Bohem i pøed lidmi vždycky ¹⁷ Po mnohých pak letech pøišel jsem, almužny nesa národu svému a obìti. ¹⁸ Pøi èemž mne našli v chrámì oèištìného, ne s zástupem, ani s bouøkou, nikteøí Židé z Azie, ¹⁹ Kteøíž by mìli tuto také pøed tebou státi a žalovati, mìli-li by co proti mnì. ²⁰ Anebo necha⁴ tito sami povídí, našli-li jsou na mnì jakou nepravost, když jsem stál v radì, ²¹ Leè to jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkøíšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás. ²² A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestì nìco místnìjšího vyzvidìl, øka: Až hejtman Lyziáš sem pøijede, posoudím té pøe vaší.

²³ I poruèil setníkovi, aby Pavla ostøihal a polehèil mu vìzení a nebránil žádnému z pøátel jeho posluhovati jemu anebo navštìvovati ho. ²⁴ Po nikolika pak dnech pøišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od niho o víøe v Krista. ²⁵ A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdržlivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpovìdil: Nyní odejdi, a v èas pøíhodný zavolám ti. ²⁶ Nadál se pak, že jemu Pavel dá nijaké peníze, aby jej propustil, proèež i tím èastìji, povoláváje ho, mluvíval s ním. ²⁷ Po dvou pak letech mìl po sobì námìstka Felix, Festa Porcia, a chtìje se zalíbìti Židùm Felix, nechal Pavla v vìzení.

25

¹ Tedy Festus vladaøství ujav, po tøech dnech pøijel z Cesaree do Jeruzaléma. ² I oznámili jemu nejvyšší knìz a pøednìjší z Židù o Pavlovi, a prosili ho, ³ Žádajíce té milosti proti ni mu, aby jej káزال pøivèsti do Jeruzaléma, zálohy uèinivše jemu, aby zabít byl na cestì. ⁴ A Festus odpovìdil, že má Pavel ostøíhán býti v Cesaree, a on sám že tudìž tam pøijede. ⁵ Protož (øekl), kteøíž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, nechať naò žalují. ⁶ A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolicì, káزال Pavla pøivèsti. ⁷ Kterýžto když byl pøiveden, obstoupili jej ti, jenž byli pøišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a tížké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovèsti, ⁸ Nebo Pavel pøi všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaøi nic neprovinil. ⁹ Ale Festus, chtìje se Židùm zalíbìti, odpovìdiv, øekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti pøede mnou? ¹⁰ I øekl Pavel: Pøed stolicí císaøovou chci státi a tam souzen býti.

Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš. ¹¹ Nebo jestliže^t jim v ěm ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírám^t umøiti; a pakli^t nic toho pøi mnì není, z ěehož mne oni viní, žádný^t mne jim nemůže dátì. K císaøi se odvolávám. ¹² Tedy Festus promluviv s radou, odpovìdil: K císaøis se odvolal? K císaøi pùjdeš. ¹³ A po òikolika dnech král Agrippa a Bernice pøijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa. ¹⁴ A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlovì pøi, øka: Muž jeden ostaven jest od Felixa v vùzení, ¹⁵ O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémì, oznámili mi pøední knìží a starší Židovští, žádající na òij ortele. ¹⁶ Kterýmž jsem odpovìdil, že není obyèej øímanùm vydati èlovìka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba dìje, pøítomné mìl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z ěehož by byl obviøován. ¹⁷ A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolici, rozkázal jsem pøivesti toho muže. ¹⁸ Jehožto žalobníci tu stojíce, z nièeho takového nevinili ho, èehož jsem já se domníval. ¹⁹ Ale o òijké otázky pøi tom svém náboženství mìli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ. ²⁰ Já pak maje tu pøi v pochybnosti, øekl jsem jemu, chtìl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty vícì souzen býti. ²¹ A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaøi. ²² Tedy Agrippa øekl k Festovi: Chtìl bych i já rád èlovìka toho slyseti. A on øekl: Zítøa ho uslyšíš. ²³ Nazejtø pak, když pøišel Agrippa a Bernice s velikou slavou, a vešli na síd s hejtmany a s lidmi nejznameníjšími mìsta toho, k rozkázání Festovu pøiveden jest Pavel. ²⁴ I øekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteøíž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za òijžto všechno množství Židù prosili mne, i v Jeruzalémì i zde, kòeìce, že takový nemá více živ býti. ²⁵ Já

pak shledav to, že nic hodného smrti neuèinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati. ²⁶ O nímž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teï pøivedl pøed vás, a zvláští pøed tebe, králi Agrippo, abych vyptaje se, vidìl, co psáti. ²⁷ Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vìznì a pøe jeho neoznámiti.

26

¹ Potom Agrippa øekl Pavlovi: Dopouští^t se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil: ² Na všechny ty vici, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippo, za šťastného se poèítám, že dnes pøed tebou odpovídati mám, ³ A zvláští proto, ponìvadž jsi ty povìdom všech tìch, kteøíž u Židù jsou, obyèejù a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpìlivì. ⁴ O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od poèátku v národu mém v Jeruzalèmi, vidí všickni Židé, ⁵ Mìvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtìli svìdectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus. ⁶ A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcùm našim od Boha, teï stojím, soudu jsa poddán, ⁷ K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustaviènì dnem i nocí, naději má, že pøijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippo. ⁸ A tak-liž se to od vás za nepodobné k víøe soudí, že Bùh kòsí mrtvé? ⁹ Aè^t i mnì se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného èiniti, ¹⁰ Jakož jsem i èinil v Jeruzalèmi, a mnohé z svatých já jsem do žaláøù dával, vzav moc od pøedních knìží. A když mìli mordování býti, já jsem pomáhal ortele vynáseti. ¹¹ A po všech školách èasto trápi je, pøinucoval jsem, aby se rouhali; a náramnì rozlítiv se na nì, protivil jsem se jim, až i do jiných míst na to jsem jezdil. ¹² A v tom, když jsem šel

do Damašku, s mocí a s porušením pøedních kníží, ¹³ O poledni na cestì, ó králi, uzøel jsem, ano svìtlo s nebe, jasnìjší nad blesk sluneèný, obklèilo mne, i ty, kteøíž se mnou šli. ¹⁴ A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mnì a økoucì Židovským jazykem: Saule, Saule, proè mi se protivíš? Tvrdo[†] jest tobì proti ostnùm se zpìevovati. ¹⁵ A já øekl: I kdo jsi, Pane? A on øekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. ¹⁶ Ale vstaò a stùj na nohách svých; nebo proto[†] jsem se tobì ukázal, a[†] bych tebe uèinil služebníkem a svìdkem i tìch vícì, kteréž jsi vidìl, i tìch, v kterýchžto ukazovati se budu tobì, ¹⁷ Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanù, k nimž ti nyní posílám, ¹⁸ Otvíratì oèi jejich, aby se obrátìli od temností k svìtlu a z moci íábelské k Bohu, aby tak høíchù odpuštìní a díl s posvìcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. ¹⁹ A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevíøící nebeskému vidìní. ²⁰ Ale hned nejprv tím, kteøíž jsou v Damašku a v Jeruzalémì, i po všì krajinì Judské, potom i pohanùm zvištoval jsem evangelium, aby pokání èinili a obrátìli se k Bohu, skutky hodné pokání èiníce. ²¹ A pro tu pøìèinu Židé javše mne v chrámì, pokoušeli se rukama svýma zamordovati. ²² Ale s pomocí Boží ještì až do dnešního dne stojím, vydávaje svìdectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvištovali, že se mìlo státi: ²³ Totiž, že mìl Kristus trpìti, a z mrtvých vstana první, zvištovati svìtlo lidu tomuto i pohanùm. ²⁴ To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým øekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umìní k bláznovství tebe pøivodí. ²⁵ On pak øekl: Neblázním[†], výborný Feste, ale slova pravdy a støedmosti mluvím. ²⁶ Ví[†] zajisté o tìch vícech král, pøed kterýmž smìle a svobodnì mluvím; nebo mám za to, že[†] ho nic z tìchto vícì tajno není, ponìvadž se toto nedálo pokoutnì.

²⁷ Vìøíš-li, králi Agrippa, Prorokùm? Vím, že vìøíš. ²⁸ Tedy Agrippa øekl Pavlovi: Témìø bys mne k tomu naklonil, abych byl køes'anem. ²⁹ A Pavel øekl: Žádal^t bych od Boha, abyste i ponìkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteøíž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromì okovù tìchto. ³⁰ A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladaø a Bernice, i ti, kteøíž s nimi sedili. ³¹ A odšedše na stranu, mluvili spolu, økouce: Nic hodného smrti neb vìzení neèinì èlovìk tento. ³² Agrippa pak Festovi øekl: Mohl propuštìn býti èlovìk tento, kdyby se byl neodvolal k císaøi.

27

¹ A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poruèen jest i Pavel i nìkteøí jiní vìzðové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým. ² Tedy všedše na lodí Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajin Azie, pustili jsme se na moøe. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky. ³ Druhý pak den pøiplavili jsme se k Sidonu. A tu Julius pøívìtivì se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k pøátelùm, u nich mìl pohodlí. ⁴ A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám. ⁵ A tak pøeplavivše se pøes moøe Cilické a Pamfylické, pøišli jsme do mìsta Myry, kteréž jest v krajinì, jenž slove Lycia. ⁶ A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž mìla plouti do Vlach, uvedl nás na ni. ⁷ A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva pøiplouli proti Gnidum, a vítr nám bránil pøiblížitì se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny. ⁸ A sotva ji pomíjeti mohše, pøijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pìkný bøeh, od kteréhožto nedaleko bylo mìsto Lasea. ⁹ Když pak drahný èas pøešel, a již bylo nebezpeèné plavení, (neb již byl i pùst pomínul,)

napomínal jich Pavel, ¹⁰ Øka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životù našich toto plavení bude. ¹¹ Ale setník více viøil správci lodí a marináøi, nežli tomu, co Pavel pravil. ¹² A když nebylo tu pøíhodného pøístavu, kdež by pobyli pøes zimu, mnozí tak radili, aby se pøedce pustili odtud, zda by jak mohli, pøijedouce do Fenicen, pøes zimu tu pobýti na bøehu Kréty, kterýž leží k vìtru nešpornímu a k vìtru více než západnímu. ¹³ A když poèal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umíninou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty. ¹⁴ Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouølivý pùlnoèní, kterýž slove Euroklydon. ¹⁵ A když lodí zachváčena byla a nemohla odolati proti vìtru, pustivše ji po vìtru, tak jsme se vezli. ¹⁶ A pøibìhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti èlun u bárky. ¹⁷ Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpeèné, spustivše èlun, tak se plavili. ¹⁸ A když bouøe vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladù, metali ven. ¹⁹ A tøetí den i to nádobí bårce potøebné svýma rukama vyházeli jsme. ²⁰ A když ani slunce se neukázalo ani hvizdy za mnoho dní, a bouøe vždy vìtší nastávala, již byla všecka nadìje o vysvobození našem odjata. ²¹ A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostøed nich, øekl: Mìli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpeèenství tohoto a škody ²² A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; nebo[†] nezahyne žádný z vás, kromì bárky samé. ²³ Nebo této noci ukázal mi se andìl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím, ²⁴ Øka: Neboj se, Pavle, pøed císaøem máš státi, a aj, dal[†] jest tobì Bùh všechny, kteøíž se plaví s tebou. ²⁵ Protož

buíte dobré mysli, muži; nebo[†] já vòím Bohu, že[†] se tak stane, jakž jest mi mluveno. ²⁶ Máme[†] se pak dostati na nijaký ostrov. ²⁷ A když již byla ètrnáctá noc, a my se plavili po moøi Adriatickém, okolo pùlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nijaká. ²⁸ Kteøížto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvadcíti loktù; a odjevše odtud malièko, opìt spustivše olovnici, našli hlubokost patnácti loktù. ²⁹ A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky ètyøi kotve, žádali, aby den byl. ³⁰ Chtìli pak marináøi utéci z bárky, pustivše èlun do moøe, pod zámyslem, jako by chtìli od pøedku lodí kotve roztahovati, ³¹ I øekl Pavel setníkovi a žoldnéøùm: Nežùstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachování býti. ³² Tedy žoldnéøi utínali provazy u èlunu, a pustili jej, aby pryè plynul. ³³ A když již dnìlo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, øka: Již jest tomu dnes ètrnáctý den, jakž øekávájíce, trváte laèní, nic nejedouce. ³⁴ Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nespadne. ³⁵ A to povìdiv, vezma chléb, díky vzdával Bohu pøede všemi, a rozlomiv, poèal jísti. ³⁶ A tak potìšeni byvše všickni, pojedli i oni. ³⁷ Bylo pak nás všech osob na lodí dvì stì sedmdesáte a šest. ³⁸ A nasyceni jsouce pokrmem, oblehèovali bárku, vysýpájíce pšenici do moøe. ³⁹ A když byl den, nemohli zemì viditi, než okøídlí nijaké znamenali, ano má bøeh, k nìmuž myslili, kdyby jak mohli pøistáti s lodí. ⁴⁰ A vytáhše kotvy, pustili se po moøi, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k vìtru, táhli se k bøehu. ⁴¹ Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moøe schází, tu se zastavila lodí. A pøední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln. ⁴² Tedy žoldnéøi radili setníkovi, aby vìznì zmordovali, aby jim nikterý vyplyna, neutekl.

⁴³ Ale setník chtìje zachovati Pavla, nedal toho uèiniti. I rozkázal tìm, kteøíž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moøe a vyplynuli na zem, ⁴⁴ Jiní pak aby na dskách plynuli a nikteøí na tich kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28

¹ A tak zachování jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. ² Lidé pak toho ostrova velikou pøívìtivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici drev, pøijali nás všechny, pro déš^t, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. ³ A když Pavel sebral drahnì roždí a kladl na oheð, ještírka, utíkajíc pøed horkem, pøipjala se k ruce jeho. ⁴ A když uzøeli lidé toho ostrova, ano ještírka visí u ruky jeho, øekli jedni k druhým: Jistì èlovìk tento jest vražedník; neb aè z moøe vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti. ⁵ Ale on stòasl tu ještírku do ohnì, a nic se jemu zlého nestalo. ⁶ Oni pak oèekávali, že oteèe, aneb padna, pojednou umøe. A když toho dlouho èekali a vidìli, že se mu nic zlého nestalo, zmìnivše myšlení své, pravili, že jest on bùh. ⁷ Na tich pak místech mìl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto pøijav nás k sobì, za tøi dni pøátelsky u sebe v hospodì choval. ⁸ I pøihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a èervenou nemoc. K nìmuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na nìj ruce a uzdravil jej. ⁹ A když se to stalo, tedy i jiní, kteøíž na ostrovì tom nemocní byli, pøistupovali, a byli uzdravováni. ¹⁰ Ctili nás pak velice, a když jsme se mìli pryè plaviti, nakladli nám na lodí toho, èehož potøebí bylo. ¹¹ A po tøech mìsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrovì pøes zimu, majici za erb Kastora a Polluxa. ¹² A když jsme pøijeli do Syrakusis, zùstali jsme tu za tøi dni. ¹³ A odtud okolo plavíce se, pøišli jsme do Regium; a

po jednom dni, když váł vítr od poledne, druhý den pøijeli jsme do Puteolos. ¹⁴ Kdežto našli jsme bratøí, kteøíž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Øímu. ¹⁵ Odkudž, když o nás uslyšeli bratøí, vyšli proti nám až na rynek Appiùv a ke Tøem krèmám. Kteréžto uzøev Pavel, podìkoval Bohu a poèal býti dobré mysli. ¹⁶ A když jsme pøišli do Øíma, setník dal vèzni v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštino, aby sám bydlil s žoldnéøem, kterýž ho ostøíhal. ¹⁷ I stalo se po tøech dnech, svolal Pavel muže pøední z Židù. A když se sešli, øekl k nim: Muži bratøí, já nic neuèiniv proti lidu ani proti obyèejùm otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Øímanùm, ¹⁸ Kteøíž vyslyševše mne, chtìli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mnì nebylo. ¹⁹ Ale když Židé tomu odpírali, pøinucen jsem odvolati se k císaøi, ne jako bych mìl co národ svùj žalovati. ²⁰ A protož z té pøíèiny povolal jsem vás, žádostiv jsa vidìti vás a s vámi promluviti; nebo pro naději lidu Izraelského øetizem tímto svázán jsem. ²¹ A oni øekli jemu: My[†] jsme žádného psaní nemìli o tobì z Židovstva, aniž kdo z bratøí pøijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobì. ²² Ale žádáme[†] od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektì, že se jí všudy odpírá. ²³ A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k nìmu, jimžto s osvidèováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víøe o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Prorokù, od jitra až do veèera. ²⁴ A nikteøí uvìøili tomu, což Pavel vypravoval, nikteøí pak nevíøili. ²⁵ A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jisti že[†] jest dobøe Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcùm našim, ²⁶ Øka: Jdi k lidu tomuto a rcìž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hlediti budete,

a neuzøíte. ²⁷ Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima tižce slyšeli, a oèi své zamhouøili, aby snad nevidìli oèima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozumìli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. ²⁸ Budiž vám tedy známo, že jest pohanùm posláno toto spasení Boží, a oni⁺ slyšeti budou. ²⁹ A když on to propovìdìl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky. ³⁰ Pavel pak trval za celé dvě létì v hospodì své, a pøijímal všechny, kteøíž pøicházeli k nìmu, ³¹ Káže o království Božím a uèe tím vícem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vši doufanlivostí bez pøekážky.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900